

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBC)

SỐ 199

12 TRANG 25 TỶ
TUẦN LỄ TỪ 20-01
ĐẾN 27-1-1972

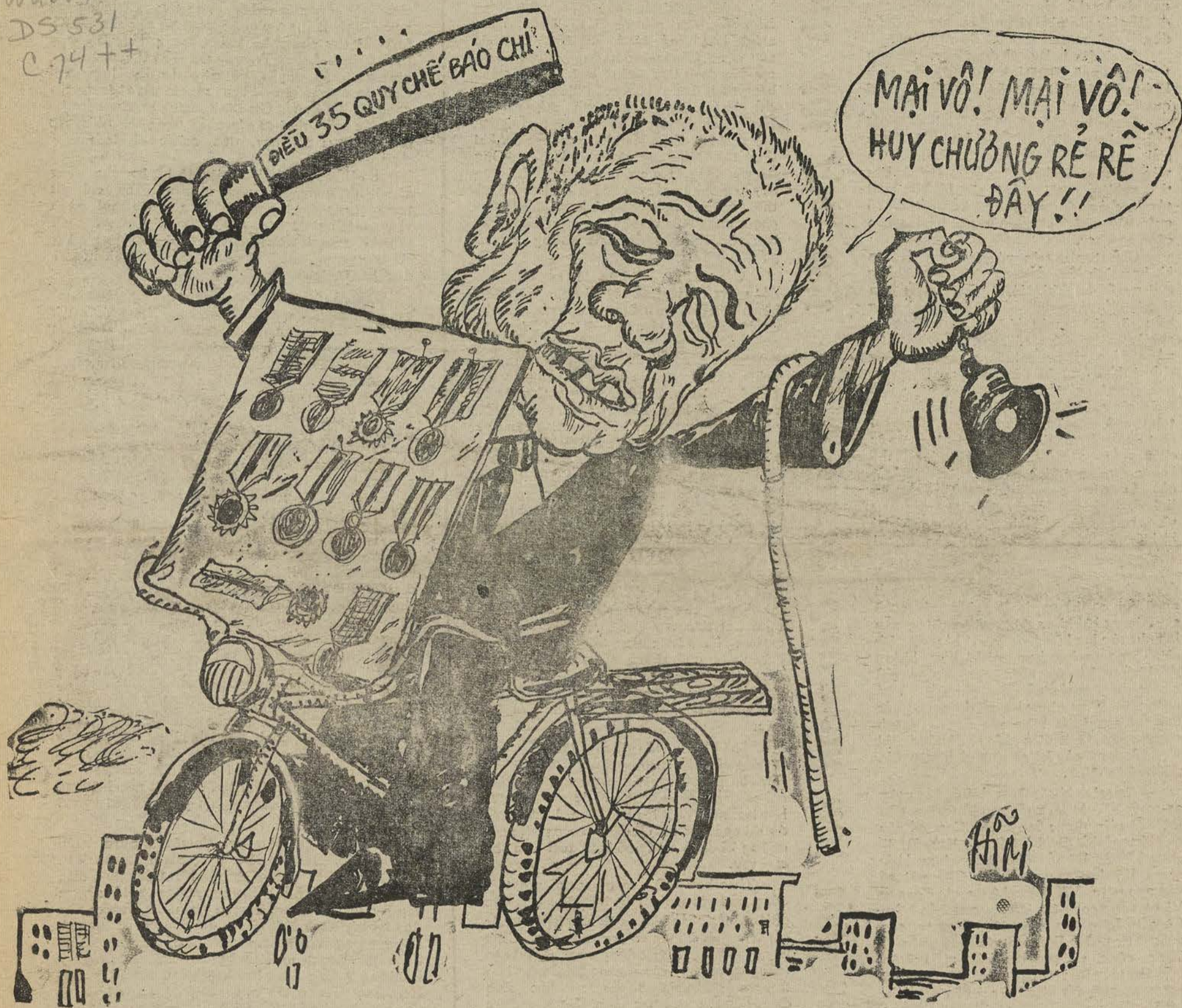
Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VỒ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C.74++

HÃY COI CHỪNG SỰ «LƯƠNG THIỆN» CỦA MỸ

Lần đầu tiên, Tổng Thống Thiệu đã thú nhận ông đang phải đối phó với những «áp lực Quốc tế». Có thể nói ngay «áp lực Quốc tế» đây là áp lực của Mỹ.

TT Thiệu vốn là người rất kín đáo. Từ trước đến nay, đối với tất cả những tin đồn rằng Mỹ làm áp lực với Việt Nam, ông đều cái chảnh. Nhưng lần này ông đã tự ý thú nhận đang chịu áp lực đó là điều chẳng vừa.

Nền dân chủ của Mỹ hay lắm. Nhưng có một cái dở

là cứ 4 năm một lần lại có bầu cử, và cứ mỗi lần bầu lại chức Tổng Thống, nhất là khi một ông Tổng Thống tái ứng cử, thì chịu rất nhiều áp lực của cử tri.

Đối với TT Thiệu, đối với người Việt Nam, thì quyền lợi của VN là nhất. Nhưng đối với ông Nixon, thì cái ghế tại Bạch Cung là nhất. Chính TT Thiệu cũng phải nói cuộc bầu cử của Mỹ có ảnh hưởng nhiều tới tình hình VN.

Muốn tái đắc cử, ông

Nixon không thể tổ chức bầu cử bịp như tại các nước chậm tiến khác, mà phải có phiếu của cử tri. Muốn vậy, phải được lòng đa số cử tri. Trong lịch sử 200 năm của Mỹ, chưa bao giờ phải chịu đựng một cuộc chiến tranh kéo dài quá 4 năm. Thế mà Mỹ thêm chiến ở VN 8 năm rồi một thời gian gấp đôi sức chịu đựng tối đa của Mỹ từ trước tới nay. Do đó, người Mỹ quá đã chán nản, không muốn tiếp tục đóng thuế, và đóng góp xương máu con em họ tại VN.

Ông Nixon biết như vậy, nên phải thỏa mãn cử tri của ông. Và ai cũng biết rằng như thế là thiệt hại quyền lợi của VN.

TT Thiệu đã hy vọng ông Nixon sẽ lương thiện với Việt Nam, dù bị áp lực vì bầu cử.

Nhưng hy vọng một ứng cử viên Mỹ phải lương thiện với Việt Nam, thật khó khăn. Do đó, chỉ còn cách là mình phải tỉnh táo.

C.O

ĐỐI LẬP VỚI NHÀ NƯỚC

ĐỪNG DỪNG TIỀN LÍNH VÀ MỒ HÔI CỦA LÍNH VÀO VIỆC RIÊNG

Quân đội Annam Cộng hòa hiện có dưới cờ tới 1 triệu 100 ngàn quân. Trong khi đó, nhu cầu chiến trường lại không cần tới một số quân không lồ như thế. Và ngân sách quốc gia trong giai đoạn này lại càng không đủ để nuôi ăn, nuôi mặc hàng triệu người như thế. Hơn nữa, cuộc chiến tranh đã đến lúc cần phải chấm dứt. Do đó vấn đề giải ngũ một số lính đã được đặt ra.

Cách đây ít lâu, để thực hiện chương trình giải ngũ, Bộ Đánh Giặc đã dự tính kế hoạch biệt phái một số lớn binh sĩ và sĩ quan cho các xí nghiệp tư nhân.

Làm như vậy, có lẽ Bộ Đánh Giặc đã nhằm hai mục đích: Để các binh sĩ được giải ngũ, có ngay công ăn việc làm, khỏi phải lều bều thất nghiệp, ngoài ra khi còn bị biệt phái tức là chưa được giải ngũ hẳn, do đó số quân này nhà nước muốn xài lại lúc nào cũng có ngay.

Chủ trương trên mới nghe có vẻ hợp lý, hợp tình lắm. Nhưng thật ra, nó chẳng giải quyết được gì. Nó có vẻ lý thuyết hơn là một giải pháp thực tế. Trước hết ai cũng hiểu rõ, nhà nước không có những xí nghiệp công. Còn những xí nghiệp tư xứng đáng được gọi là xí nghiệp cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Bởi vậy, nếu các xí nghiệp này có dùng lính làm nhân công thì bất quá cũng chỉ xài tới 1,2 trăm ngàn người là cùng. Thứ hai là việc biệt phái lính tới làm việc cho các xí nghiệp tư như thế không được qui định trong một điều luật nào của quốc gia cả. Không thể có chuyện lính đi đánh giặc xong, đáng lẽ được trở về đoàn tụ với gia đình, với vợ con thì lại bị biệt phái đi làm công nhân cho người khác.

Chỉ có quốc gia mới được quyền sử dụng nhân lực của lính. Sau này, khi giải ngũ, lính có thể tự do làm bất cứ nghề gì. Nhưng khi chưa được giải ngũ, họ vẫn là lính, tức là những chiến sĩ bảo vệ bờ cõi. Trong trường hợp này, lính không thể bị đồng hóa với nhân công, không thể bị đặt dưới quyền sử dụng của bất cứ cá nhân nào. Ngay như việc sử dụng tiền của lính trong quỹ tiết kiệm vào một số doanh vụ tư nhân đã là điều phi lý, huống chi việc sử dụng này lại có tính cách mập mờ, thiếu phân minh.

Hiện tại, với số vốn 3 tỉ tính đến ngày 31-12-71 và với lãi suất 20 phần trăm, tiền lời mỗi năm được 600 triệu. Con số này quả không phải là nhỏ đối với lính. Đó là chưa kể tiền lời của những doanh vụ khác như: Ký thương ngân hàng CIB với số vốn 250 triệu, VN Kỹ nghệ tạo tác Công ty Vicco vốn 200 triệu, Kỹ thương bảo hiểm Công ty Ilico vốn 120 triệu, Công ty sản xuất thực phẩm Foproco vốn 200 triệu... Tổng cộng số vốn của các xí nghiệp trên lên tới gần 1 tỉ bạc và số tiền này đã lấy trong quỹ tiết kiệm, tức là tiền của lính. Đã là tiền của lính, tất nhiên lính phải được hưởng, nhưng từ bao lâu nay, lính đã được hưởng những gì trong số tiền mà họ đã đóng góp được? Hay là các ông cựu tướng lãnh, những chủ nhân của các xí nghiệp, đã vì thương lính, yêu lính mà hường dùm cho họ? Các ông không những có quyền hành mà lại còn tạo thêm được nhà lầu, xe hơi và sống cuộc đời vương giả trong khi lính vẫn đói, vẫn rách, vẫn phải hàng tháng góp tiền tiết kiệm cho các ông.

Giờ đây, các ông lại còn dự tính thay vì cho lính giải ngũ thì cho biệt phái tới làm công nhân cho những xí nghiệp tư. Vì quốc gia mà các công dân phải đi lính chứ đâu phải vì những xí nghiệp đó. Mong rằng người ta đừng ức hiếp, đừng lợi dụng lính quá đáng, nhất là đừng coi nhẹ phẩm giá của lính.

ĐÓNG CỬA CÁC TRƯỜNG NÔNG LÂM XỨ RỒI CÒN PHẢI LÀM GÌ NỮA ?

Cách đây mấy số báo, CO có đặt vấn đề với Bộ Võ Rừng về các trường Nông Lâm Xứ ở đây. Trường đầu bộ này vì mãi đầu võ rừng nên không có thì giờ để ý tới những lời xây dựng của bọn C.O nhưng may mắn thay, lần này, bộ Võ Rừng đã tỏ ra có nhiều thiện chí và giáo dục bằng cách ra lệnh đóng cửa một số trường Nông Lâm Xứ quá bề bối. Đó là các trường Hồng Lạc, Dân Tiến, Hoàng Ngọc Cần ở Saigon, trường Huệ Minh ở Chợ Lớn và trường Bồ Đề ở Mỹ Tho.

Lý do việc đóng cửa các trường Nông Lâm Xứ trên của bộ Võ Rừng cũng chính là những lý do mà bọn C.O đã nêu ra: « Cần loại bỏ những tên mô phạm ma đầu đang làm giàu bởi chiến tranh bằng cách đầu cơ giấy hoãn dịch, bán chứng chỉ, cấp học bạ giả mạo, xin mở trường NLS nhưng lại dạy chương trình phổ thông, các trường đều thiếu phòng thí nghiệm khi thực tập.» Như vậy có nghĩa là Con Ong đã viết đúng. Hầu hết các trường NLS hiện nay đều chỉ là các trường nông lâm xứ mà thôi, nơi mà một bọn con buôn đội lốt mô phạm đang biến thành thị trường buôn bán làm giàu, chứ không phải là những cơ sở giáo dục đúng nghĩa.

Các trường nói lên lẽ ra đã phải đóng cửa từ lâu, để tới bây giờ mới đóng cửa cũng đã quá. Bọn mô phạm ma đầu đã có một thời gian khá dài để cũng đã quá trễ. Bọn mô phạm ma đầu đã có một thời gian khá dài để thao túng thị trường chữ nghĩa, để hốt bạc làm giàu. Nhưng dù sao trẻ cũng còn hơn không. Bọn C.O với chủ trương «hay khen, hèn chê», cảm thấy cần phải bóc thorn bộ Võ Rừng một phát về quyết định đóng cửa 5 trường Nông Lâm Xứ mới đây.

Tuy nhiên, vấn đề không phải chỉ dừng lại ở đó. Việc đóng cửa một số cơ sở của bọn con buôn giáo dục vẫn chưa đủ để chứng tỏ thiện chí của những người có trách nhiệm. Bộ Võ Rừng muốn thực sự trở thành bộ có Giáo dục thì cần phải làm hơn thế. Hiện tại, không phải chỉ có 5 trường Nông Lâm Xứ đáng bị đóng cửa mà thật ra, còn hàng chục trường khác nữa. Chỉ riêng sự việc mang danh là các trường Nông Lâm Xứ mà lại mở ngay giữa thành phố không có cây cối, không có đất đai, thú vật để thí nghiệm cũng đáng phải đóng cửa rồi, huống chi những nơi này lại còn là những ổ buôn bán gian lận nữa.

Thế nhưng, vấn đề cần đặt ra ở đây là đóng cửa các trường Nông Lâm Xứ đó rồi, còn phải làm gì tiếp theo nữa? Nếu chỉ có đóng cửa rồi bỏ đó, để cho một số lớn học sinh phải lều bều, học hành dang dở thì quả thật bộ VR đã làm công việc của những kẻ đánh trống bỏ dùi, đem con bỏ chợ vậy.

Theo bọn CO, song song với việc đóng cửa các trường bề bối, Bộ VR, cần phải có biện pháp giải quyết số phận cho các em học sinh không có trường học. Cách hay nhất là ngoài việc đóng cửa, bộ VR hãy trưng dụng ngay các trường bị đóng cửa trong một thời gian để các em học sinh được tiếp tục việc học hành. Các giáo chức giảng huấn có thể không thay đổi nhưng chính bộ VR sẽ đứng ra điều khiển và kiểm soát. Dù sao việc này cũng chỉ có cách tạm thời chờ tới hết niên khóa mà thôi.

Hay hơn hết là, từ nay, bộ VR đừng nên nhắm mắt cho phép bọn con buôn mở các trường NLS một cách bừa bãi để xây ra tình trạng như hiện tại. Trong niên khóa tới, hãy đóng cửa tất cả các trường Nông Lâm Xứ và đặt lại những tiêu chuẩn cần thiết cho những trường Nông Lâm Xứ thật sự.

ĐỐI LẬP VỚI NHÀ BÉP

KHI SƯ ĐỀ NÓI MÁU GIANG HỒ VẬT ĐỜI XÀI LUẬT RỪNG.

Một trong hàng trăm vụ mần ăn bất chính đây tôi lỗi do nhà sư i tờ Thích Trí Đề (D) thống lãnh chùa một gậy miệt nghĩa trang Bắc Việt cùng mi người tình là thiếu phụ nữ Phật tử sồn sồn ABC. «mắt ốc» tức chủ nhân khách sạn 4 tầng lầu trốn thuế ở cuối đường Trương Tấn Bửu PN, biểu diễn những đường quyền võ cùng dơ dáy được bọn C.O căn cứ vào tập tài liệu tố cáo đích danh của đồng bào PT. vùng Gia Định, mang ra xào nấu cho cả nước người chơi đã gặp phản ứng từ phía cấp nhân tình rí sét này, đến một cười đếch chịu được.

Số là sau vụ khi buồn lậu đồ bề, họ cho rằng xã hội nham nhở hiện nay, việc tu hành chỉ cốt tượng trưng cho lớp sơn, bề áo che đậy mọi hành vi tham sân si để tiện, nếu có ăn nhậu rượu mạnh Whisky, mần ái tình lu bù kèn với nữ đệ tử cũng chỉ là thường tình đâu có gì đáng ngạc nhiên mà dám bàn tán cho tổn sức lao động.

Do đó, trong hai ngày 13 và 14-1 vừa qua, song song với quyết định cho hàng chục xe GMC. tới chùa một cột cạnh làng Đại Học Quận Thủ Đức tàu hỏa nhập ma tất cả những số hàng đánh cắp tại căn cứ Mỹ và hàng PX. chất đầy nhóc trong chùa đến một nơi an toàn khác để qua mặt nhân viên Đảng Hồ Bôn trung ương, Sư hồ mang Trí Đề còn dặn dò mụ đầm đàng «mắt ốc» phải muốn cho được bọn ma cô lũng kiếm kẻ dám bắt mi chuyện mần ăn phi pháp của họ để làm đám bày quả võ rừng ngoạn mục đến đây tưởng cũng đã quá đủ giúp mọi người nhận rõ được bản chất bộ mặt ghê lở lúc nhúc vì trùng của Sư ông «bán trời không mời thiên lôi».

Tuy nhiên, việc làm đó, xét ra đối mi bọn CO từng mớ để khắp bàn dân thiên hạ, từ ông lớn đến thằng bé, nó chẳng ăn nhằm mẹ gì hết chơi. Bởi lẽ kinh nguyệt đã cho thấy, khi dám khai chuyện bản thiu có thật là khoái thì rồi, dù kẻ đó là ai đi nữa! Đớp hít mạnh đến như Tướng Quế Công ngoài biên ải, ấy thế mà chỉ vì quá chủ quan coi thường dư luận mà ngày nay phải thân bại danh liệt, cuộc đời đi ở tở bương, thế rồi lại ý mình là người của Cĩa lông lá mắt xanh như bồ sư non «bán thể» Đức Nghiệp cũng chỉ vì coi thiên hạ chẳng ra cái thống chế gì, cho nên dư luận đánh tới tấp mặt mũi, đánh hốc hác cả người, để bây giờ sống vất vưởng lều bều như chó mất chủ, thì thử hỏi cơ Sư Đám Thích Trí Đề với con mụ «mắt ốc» được mấy lăm hơi mà chịu nổi dư luận phi nhò mà hăm he đòi xài luật giang hồ với người này kẻ nọ.

Mẹ kiếp, liệu mà sống, chuyện tổ chức buôn lậu phi pháp, đánh cắp đồ cứu trợ của nạn nhân thiên tai bão lụt miền Trung, chuyện bên trong bức màn che giấu toàn hình ảnh Blay boy, thuốc chơi lâu, rượu mạnh thuốc con mèo, chuyện vừa uống Whisky vừa đưa tay bóp nắn nữ đệ tử còn đầy dẫy đó, cứ múa đi. Riêng mụ ngựa «mắt ốc» ngoài việc dựa hơi nhà chùa, buôn thần bán thánh kiếm bạc triệu mỗi tháng, xây Buillding 4 tầng dùng làm khách sạn cho Mèo, Đại Hàn, mọi Phi mướn có số thu ngót 1 triệu hàng tháng, nhưng lại không treo bảng hành nghề, cứ âm thầm qua mặt nhà nước trốn thuế cả 4. 5 năm nay vưỡn còn nguyên đó, đã mấy ai xia vô hỏi thăm sức khỏe đâu mà đòi xin tí huyết người cung cấp hồ sơ tội ác của mình.

Chính bởi cơ sự nổi da gà trên đây, bọn CO thiết nghĩ đã đến lúc Giáo Hội PG phải thanh lý bất những bộ mặt tu hành qui quyết ra khỏi hàng ngũ các vị lãnh đạo tinh thần để con dân bớt mặc cảm mỗi khi đến cửa Phật «Nam mô đại từ bi cứu khổ, cứu nạn quảng đại linh cảm Quan Thế Âm bồ tát». Ngoài ra hàng ngũ Phật tử cũng nên làm một cuộc cách mạng rộng lớn bằng cách hãy kéo đến những nơi nào có Sư Hồ mang tống cổ ra khỏi chùa để dưới bóng từ bi khỏi ở ướ một cách nhục nhã lươn lẹo như hiện nay.

Hãy làm mạnh đi, bọn Con Ong xin tình nguyện hậu thuẫn hết mình dù bị cấp điều tra rợ Miền.

ĐỂ CHƠI ĐỂ CHƠC

Tuần này, thành phần Đố chơi không thay đổi, vẫn y nguyên 4 Toán cũ: Vọng Ngoại—Chơi Trò Mất Nước—Xế Lẽ—Sập Tiệm.

ÔNG NGOẠI BỊ CHÊ LÀ «YẾU» ?

HỎI: Ông Nghị tâu tăng vừa lên tiếng chê ông Ngoại, ngờ ngằn «quá yếu». Vậy chứ ông Ngoại «yếu» ở cái khoản nào ?

VỌNG NGOẠI: Ông Ngoại đâu có «yếu». Tại các đàn anh Cờ Huê chỉ cho ông làm tới cỡ đó, nên ông cũng làm tới cỡ đó rồi thôi, chứ làm «mạnh» nữa rồi lời thôi to sao ?

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: «Yếu» thấy rõ rồi, Lẽ ra ông phải tống cổ các anh Bảy Chà về nước, phải hô hào các «thanh niên yêu nước» đi đập phá tan tành xí quách các tiệm Chà, cho bà thủ tướng Cà ri bà ấy biết thân. Ôm ở quá đâu có được !

XẾ LẼ: Ông Ngoại «yếu» ở cái khoản làm đúng theo quy luật quá ! Mình phải làm độ hung hăng con bọ xít để tỏ ra không phụ thuộc vào đũa nào, bà con họ mới ngán mình chứ !

SẬP TIỆM: Thôi, dạo này khó ăn khó nói lắm, ông ngoại yếu hay mạnh cũng chẳng ăn nhằm gì đến ai, mặc kệ ông làm sao đó làm !

BAN GIÁM KHẢO: Toán Chơi Trò Mất Nước có lập trường rất rõ là yêu nước : 5 điểm !

ÔNG TƯỚNG TOÀN SANG THIẾT GIÁP ?

HỎI: Đố biết tại sao ông Tướng Toàn lại được

sang chỉ huy thiết giáp, mà ông tướng thiết giáp lại về Sư Đoàn 2 BB ?

VỌNG NGOẠI: À, cái đó chỉ là một điểm nhỏ trong kế hoạch Việt Hóa chiến tranh, không có gì quan trọng.

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: Cũng có chút đỉnh quan trọng chứ. Ông tướng Toàn gần đây bị báo ST tấn công lia lịa, là tại ông ta ở bên bộ binh trông trải, bây giờ cho ông ta ngồi vào xe thiết giáp kín mít, vững như thành, mũi dùi của nhà báo kẻ như «quê» luôn !

XẾ LẼ: Đồng ý với Chơi Trò Mất Nước, và xin thêm : ông Tướng thiết giáp ngồi xe lâu ngày càng, phải cho ông ấy xuống đi bộ ít lâu cho gân cốt ra.

SẬP TIỆM: Thôi xin cha ! Thiết giáp khác, bộ binh khác, lái bộ binh đâu có giống như lái xe thiết giáp ?

BAN GIÁM KHẢO: Vẫn lại toán Chơi Trò Mất Nước rành cái vụ này hơn ai hết. 5 điểm nữa !

SĨ QUAN ĐI KINH DOANH ?

HỎI: Nhà Dân biểu Võ long Triều vừa mới tổ giác việc đưa các sĩ quan vào các công ty kinh doanh tư nhân như Vicco, Vinavaco, Foproco, Kỹ Thương Ngân Hàng v.v... tổ như thế là tổ đúng hay tổ ầu ?

VỌNG NGOẠI: Cái đó chắc cũng là một hình thức tự lực tự cường trong kế hoạch «Việt Hóa». Tất cả đều tự lực tự cường thì sĩ quan cũng phải tự lực tự cường như ai chứ !

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: Tướng ai tổ chức dân biểu đối lập tổ thì ầu là cái căng rồi. Nhà nước cho Sĩ quan vào các công ty kinh doanh là đúng sách rồi, khỏi cần bàn cãi.

bị thiếu rui, các phản ứng rút cục vẫn chỉ luân quần trong mấy lời chửi đổng không đi đến đâu.

Bọn Con Ong đánh cá là sức mấy mà nước Cà ri cay chịu xét lại quyết định giao du thân mật với BV, vì Ấn độ tình chơi xỏ Trung cộng đã ủng hộ Hồi đánh đấm với Ấn độ. Vậy bộ Ngoại Giao An Nam ta còn chờ cái nổi gì, chờ đến tết Công gô Ấn cũng đêch nâng Tòa TLS của họ ở Saigon lên hàng Đại sứ quán.

Chờ đợi không đi đến đâu, chỉ còn cách là phải hành động, hành động cho lẹ để đỡ bị kẹt vì áp lực của quốc tế, hay nói trắng ra là áp lực của Huê Kỳ. Huê Kỳ tuy không thích gì Ấn độ, nhưng chưa đến nỗi thâm thù Cà ri cay. Với thái độ nửa vời vừa kể, rất có thể Huê Kỳ lại chơi cha, khuyên răn Annamta không nên sờ vào đĩa Gandhi !

Bỏ ra ngoài việc Ấn có thái độ thiên vị, ăn cháo đãi bát, chỉ xét riêng tình trạng nhà đất chà và tại Saigon, tề trạng vay nợ «xanh xít đít đui» v.v.. không ai là không đồng ý rằng tình trạng bất công vừa kể phải được chấm dứt.

Chấm dứt vào lúc nào? Nhà nước có thể thắng tay với các điền chủ An Nam, nhưng lại tỏ ra dè dặt đối

XẾ LẼ: Cái nhà anh dân biểu ấy không được ăn nên muốn đập đờ chứ chớ gì. Cứ thử cho anh ta làm Giám Đốc một Công ty xem anh ta «sống» tổ nữa hay là thôi.

SẬP TIỆM: Ghê thấy bà ! Mấy lần nhà dân biểu này tuyên bố tuyên mẹ làm cho làng báo xính vính, có bao nhiêu báo đều tặng không cho Nhà Nước đem về đọc chơi, Thôi, lần này đúng hay ầu cũng mặc xác anh !

BAN GIÁM KHẢO: Lại chỉ có Toán Vọng Ngoại là thông suốt đường lối chính sách : 5 điểm nữa. Toán Sập Tiệm làm gì mà rết quá vậy ! trừ thêm 5 điểm nữa !

GIÁ SINH HOẠT «CÁCH MẠNG MÙA THU» ?

HỎI: Một ông trong cái Bộ «Mùa thu chết» có tuyên bố là phải sau Tết, dân chúng mới được hưởng giá sinh hoạt «Cách Mạng Mùa Thu». Có chắc như vậy chăng ?

VỌNG NGOẠI: Chắc là ông ta hy vọng Tổng Tông Nich Xông đi Bắc Kinh du xuân, lúc về sẽ ghé lì xì cho bà con ta tí tiền cơm lấy hên.

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: Không chắc thì cũng phải hi vọng chứ : ở đời ai lại chẳng có hi vọng, hi vọng càng cao thì sự nghiệp càng lớn mà !

XẾ LẼ: Chắc lắm chứ ! Nếu không có, thì nhà nước sẽ trợ cấp cho, lo gì ! Tụi này cũng vậy không có trợ cấp thì sống thế đêch nào được.

SẬP TIỆM: Thôi cho xin đi ! Mới mùa thu sơ sơ, tụi này cũng đã sập tiệm, đói rách rồi, mùa thu tới nơi tới chốn thì có lẽ đến về quê cả nút !

BAN GIÁM KHẢO: Toán Vọng Ngoại đúng là đi guốc vào bụng ông mùa thu chết :

ĐIÀ NGUYỆ MỒM

VỖ MỒM

Ông Ngoại Lầm bồng dung có khuynh hướng noi gương các đảo kếp viên Hạ Bộ, giờ thói vỏ mồm, đấm vào thính không.

Sau khi nước Cà ri cay chơi xỏ giao du thân mật với BV, bị mặt An nam ta, ông Ngoại bèn nổi máu hăng tiết vịt, với vĩa mở một cuộc họp báo tố cáo Ấn độ chơi cha và dọa dẫm đủ điều.

Hơn một tuần lễ trôi qua, ngoài hai lá cờ Ấn một ở Tòa Tổng Lãnh sự Ấn ở đường Ca tin na, và một ở trụ sở Ủy hội Quốc ở đường Công Quỳnh

với mấy anh Bảy chà. Cho nên việc Ấn nâng tòa TLS tại Hà Nội lên hàng đại sứ quán chính là cơ hội ngàn năm một thuở để thực hiện cuộc cách mạng xã hội, dù chỉ làm cách mạng sơ sơ thôi. «Của Xê da phải trả lại Xê da», đất An Nam phải trả lại cho người An Nam. Mấy anh Bảy chà bóc lột, hãy xê ra và khăn gói ra Bắc. Ngoài nó có tòa đại sứ Ấn Độ, Tinh hữu nghị giữa Tân đê Li và Hà Nội lại càng thắm thiết. Các Ấn kiều ránh xí đất cho thuê, và vợ vêt tiền Hồ để tiếp tục hành nghề xét ti.

Cho nên, ngoài mấy cử chỉ nặng phân trình diễn, như việc hòa thiêu cờ Ấn, nhà nước nên cấp tốc quốc hữu hóa nhà đất mấy anh Chà và. Các đặc quyền đặc lợi của Ấn kiều mọc rễ trên đất nước này, nhà nước hãy nhổ cho sạch. Thay vì đóng vai chủ nhân ăn trên ngồi trước dân An nam khốn khổ đã đến lúc mấy anh chà và phải trở về đúng vị trí ăn nhờ ở đậu của mình.

Ngoài các biện pháp quyết liệt như vừa kể, bọn Con Ong cũng đề nghị dẹp luôn mấy phim Ấn Độ, các nam diễn viên mắc bệnh lại cái mặc váy nháy múa động cợn. Những phim đó không những vô bổ, làm giàu cho kỹ nghệ điện ảnh Ấn Độ, chỉ tổ rêu rạc một thứ văn hóa ngoại lai cạnh tranh bất chính với nền văn hóa của Lão Mai...

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tối tân 106 Hành khách 900 cây số giờ Tiếp đãi nồng hậu Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA,

Trạm vé Quốc Tế
116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.44
90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

HAZAMA-GUMI, LTD.

Civil Engineers, Architects, Contractors
HEAD OFFICE
1-1-1, Minami Aoyama, Minato-ku
Tokyo — Japan — Tél : (402) 8171

CÁO TRI

Hãng HAZAMA-GUMI phụ trách tái thiết Bệnh viện Chợ Rẫy, xin trân trọng loan báo :
Nhờ sự cộng tác của hai chánh phủ Việt—Nhật nên đã có chương trình tái thiết Bệnh viện Chợ Rẫy. Bản hãng chân thành cảm tạ toàn thể Quý vị đã cộng tác với chúng tôi.

Công tác tái thiết Bệnh viện Chợ Rẫy này vì các lý do kỹ thuật xây cất nên Bản Hãng dự tính tự đảm nhiệm lấy nên không có vấn đề cho thầu lại, vậy đề tránh các sự ngộ nhận có thể xảy ra Bản Hãng xin trân trọng loan báo cùng toàn thể Quý vị được rõ.

Hãng HAZAMA-GUMI, LTD.
Phụ trách tái thiết Bệnh viện Chợ Rẫy

SAIGON OFFICE :
42, Thuận Kiều — Saigon
Tél : 37.626
P.O BOX : 1060 Saigon

Tổ chức trộm xe:

Thay họ đổi tên cho xe như trò ảo thuật

AI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

200 ngàn cải chính: mại vô! mại vô!

Từ mấy ngày qua, làng báo thường bị tiếp r đấng quan r m l n la tìm tới vài tờ nhưt trình, đề đề nghị thẳng thừng và không cần úp mở r r r :

— 200 ngàn, chi tiền mặt, nếu đăng dùm cho ông Trương r r r phóng sự điều tra ngăn nhan đề "Đi tìm sự thật về

vụ hiếp con nít tại Quảng Ngãi. Kết quả có vài tờ báo mà chủ báo vốn là kỹ giả chuyên nghiệp nên đa số đều cương quyết từ chối vụ này. Nếu là người cầm bút nhà nghề, không ai dám nhận liêu cái «áp phe» quá nguy hiểm này. Nhất là, với r kỹ giả tự trọng, thì lại càng

phải tránh gặp, r vụ viết lách bằng tiền thuê mướn.

Thế nhưng, đồng tiền có hình cụ Trần Hưng Đạo, vẫn có mùi quyền rũ, nên, dường như hiện nay đã có r tờ nhận vui vẻ, với 150 ngàn còn 50 ngàn trả cho kẻ trung gian, đưa mỗi tờ!

Chuyện này tuy có vẻ dơ dáy, song, hãy cứ nói trối hạt xea ra cho cả làng biết rõ. Vì, ai dẫm phải phân, chẳng ấy r r r mà người mùi... thôi tha. Còn, ai giữ gìn được — cho bàn tay đỡ ô uế, thì... đâu có sợ gì dư luận. Có điều, với bọn Con Ong, ngay từ đầu, nghe thấy vụ Trương "thoi" con nít 15 tuổi — tui này — đã văng tục mà kết luận rằng: "Nếu nói vụ ăn chơi, hưởng khoái lạc đệ tam, trong hàng tứ khoái, thì... phải can đảm mà nhận là cả nước này cứ có quyền cao chức trọng, là phải hưởng thú chơi, bởi gáit r r r kể cả quan tòa, quandrầu tỉnh và Trương tá. Nhưng, có hiếp dâm hay không? Đó mới là vấn đề cần bàn cãi.

Nhà báo, từng gặp r vụ, niện thân, cho r quan thăm phân ở đất Nguyễn Huệ ra đời. Bọn ba tầu đứt lốt, cho quan tòa r cô gái trình nữ sinh 16 tuổi. Khi pháp trình cô gái rồi, quan tòa hỏi "Tại sao?", thì cô gái tinh bơ đáp. "Vì tiền em tự nguyện hiến thân, vì em khổ quá rồi!". Sau đó, cô trình nữ mề quan tòa và theo quan luôn — không chịu rời nửa bước — Vì thế nhà báo nghe được vụ này. Ngao ngán thay cho cái xã hội nhầy nhụa hôm nay. Nhắc lại vụ trên, để các bạn thấy rằng — khi thiên hạ làm lớn, thì dù không muốn gây tội ác, cũng bị bọn đàn em đưa vào đường lây lị. Khi mà bọn "nâng bị" dùng đủ mọi cách để lấy lòng đại ca, họ đã không từ một dịch vụ nào? dù ghê tởm đến đâu? chúng bắt cần. Thế cho nên, có thể ông tưởng họ bị đệ tử bỏ trí v o r đêm say sưa quá chén khi mở mắt thấy cô gái thớm tho trần truồng, lúc đó có là Thánh cũng cóc nhện nổi. Rồi bây giờ, có r anh chàng mưu đồ «p li đớp» dùng vụ này làm «sáng ta», kẻ gieo gió đành cần r r r gặt bão. Còn nói về các quan to xứ An Nam trong mười ông thì có đến 9 ông «chơi» gái vị thành niên Xui cho ông nào, bị dư luận khui ra thì mặt mặt bầu cua. Còn thì... cá mè một lứa cả!!

một công ty ăn cướp cạn đang làm ăn tại đường Nguyễn Thông

□ Hàng ngàn dân thất nghiệp đang bị móc tiền oan uổng.

SAIGON— Cách đây khoảng một tháng, trên một vài tờ báo có đăng quảng cáo cho một tổ chức mệnh danh công ty Nguyễn Xương. Tổ chức này cần người giúp việc như: tài xế, lao công, chuyên viên, thư ký, thông dịch. Ngoài ra, lại còn phụ trách cả việc làm giấy thông hành và tìm đồ bị mất cắp. Địa chỉ của «công ty» đặt tại số 135—137 đường Nguyễn Thông, Saigon.

Khi đọc những lời quảng cáo trên, dân thất nghiệp trên cõi đời này bèn lấy làm một sự mừng rỡ, tưởng đâu như cuộc đời tươi sáng đến nơi rồi. Họ đổ xô tới địa chỉ của công ty để thực hiện một phát xin việc làm. Tại đây họ được chủ nhân công ty hoan hỉ cho biết, muốn có việc làm, phải đóng cho công ty 5 bò để lấy giấy giới thiệu và khai lý lịch. Dân thất nghiệp đều muốn có việc làm nên đã vay tiền đem nộp cho công ty. Sau đó, họ được công ty biên cho một vài cái địa chỉ và bảo tới đó mà xin việc. Tuy nhiên, họ tới các địa chỉ đã được giới thiệu liền nhận được một phát từ chối trắng trợn. Có nơi cho biết không hề cần người làm, có nơi bảo không biết công ty Nguyễn Xương là cái con mẹ gì cả.

Thế là dân thất nghiệp bèn thất vọng. Họ quay về đòi lại 5 bò đã nộp, nhưng Cty cương quyết không chịu trả, lấy cớ rằng đó là tiền công giới thiệu, còn đương sự không xin được việc làm vì thiếu khả năng! Trong trường hợp này, dân thất nghiệp đành chịu mất toi 5 bò mà vẫn hoàn thất nghiệp. Thật đau hơn hợn.

Theo bọn Con Ong cái gọi là «Công ty Nguyễn Xương» nói trên thật ra chỉ là một tổ chức ăn cướp cạn. Tổ chức này đứng đầu bởi tên Nguyễn Xương, một tên gian manh chuyên lường gạt đồng bào nghèo khổ. Theo lời một số đồng bào thất nghiệp, nạn nhân của tên lưu manh, thì tên này không hề quen biết gì với những nơi cần người, hẳn chỉ dựa theo những mục rao vặt trên báo để giới thiệu mà thôi. Làm ăn theo mánh lới đó, tên bất lương mỗi ngày đã thu về hàng 3, 4 chục ngàn một cách rất ngon lành. Được biết, địa chỉ mà hắn thuê ở số 135 - 137 đường Nguyễn Thông lại là văn phòng thương mại của hai công ty Vinexco và Quang chánh. Không hiểu vì sao 2 công ty này đã để cho tên bất lương mượn văn phòng để lường gạt đồng bào như thế?

Hiện nay, nhà nước đang chủ trương tận diệt bọn trộm cướp trong thành phố. Nhưng đến bao giờ quý vị mới chiếu cố tới tên ăn cướp cạn nói trên cho bọn dân nghèo chúng em được nhờ?

Chúc
có PHẠM T MINH CHÂU
cậu VŨ THẾ HÙNG
Trăm năm HẠNH PHÚC
Con Ong

NHẮN TIN LẦN 2
Xin mời Trung tá Giác
TUTV tới tòa soạn thật gấp.
MINH VỒ

● Lịch sử của một chiếc xe gang hồ đang từ Citroen 11, biến thành DS 19 rồi lại biến thành DS 21...

SAIGON.— Từ lâu nay, dân đi xe 4 bánh tại Sêghênh đã điều đứng vì nạn bị mất xe. Sau đây là một vụ đánh cắp xe khá ly kỳ, C.O. cần nêu ra để mong các đấng hữu trách quan tâm tới. Đó là vụ chiếc xe DS 21 mang số đăng bộ EP 9581 hiện bị bắt giữ tại CSQG quận 3 ngày 12-1 vừa qua.

Chiếc xe trên do chú Ba Diệp Xú Há tuổi quân dịch đứng tên đăng bộ nhưng đã xử dụng thẻ chủ quyền của r chiếc xe cũ loại DS 19. Truy nguyên ra, chiếc xe đã có một lai lịch ly kỳ như sau.

Ngày 27-7-70, Ủy hội QT có cho bán đấu giá r chiếc xe Citroen 11 légère mang số 009 UHQT và người mua được là bà Rosalie Lương Trọng Tường. Nhưng khi mang sang tên để làm thẻ chủ quyền thì có ngay một sự treo căng ngồng: trên thẻ xanh có ghi là DS, trong khi xe bán đấu giá lại ghi là Citroen 11.

Sau đó, chiếc xe trên được bà Lương trọng Tường bán lại cho ông Trung Tá Nguyễn Hữu Hoàng từng sự tại Cục ANQĐ. Ông Hoàng lúc mua cũng như lúc xử dụng chiếc xe vẫn xác nhận là thuộc loại DS 19. Nhưng ông này lại bán lại cho một người khác là Thiếu úy Châu Công Bình hiện từng sự tại SĐ5BB Khi mua xe, Ông. Bình để cho mẹ là bà Nguyễn thị Nhứt đứng tên. Ít lâu sau, ông Bình lại bán r cho bà Phan thị Nguyệt Ánh nhưng không sang tên vì ông Bình đang có chuyện «kẹt» trong quân ngũ.

Cuối cùng, bà Nguyệt Ánh mới bán chiếc xe trên cho chú Ba Diệp xú Há và giờ đây, sau một thời đi chu du, chiếc xe thay đổi lý lịch từ DS 19 sang DS 21 và mang số EP 9581 với giá tiền 2,500,000đ Như vậy là chiếc xe đã có 2 lần thay tên đổi họ.

— Lần 1, Từ thời bà Rosalie Lương trọng Tường đã biến từ Citroen 11 ra DS 19,

— Lần 2, Từ DS 19 ra DS 21, thời ông thiếu úy Bình.

Thật ra, chiếc DS 21 bị giữ tại quận 3 hiện nay trước kia mang số EG 4378 của một ông thái tá tu bip Tùng. Hiện số giàn và số máy của chiếc xe này đã bị đục đi và đóng vào số của chiếc xe Citroen 11 do UHQT phế thải. Trong cuộc giáo nghiệm sơ khởi của chuyên viên BTL CSQG và theo sự xác nhận của giám định viên Tòa án thì quả thật chiếc xe hiện tại là của ông thái tá ghi trên.

Ngoài ra được biết, nhân viên công lực còn bắt giữ thêm một chiếc xe Huế Kỳ khác không giấy tờ tại nhà bà Phan thị Nguyệt Ánh. Như vậy, phải chăng đây là một trong những đường giây của tổ chức trộm xe và thay đổi lý lịch của xe. Nếu đúng vậy thì tổ chức này hẳn phải có nhiều bàn tay khác dính vào, mong rằng với tài diệt gian r r r bạo của ông cố Ghi Trưởng Ty CSQG Q 3 sẽ phanh phui được nhiều đ trộm cướp nhờ vụ vô xé này, Hầu mang lại niềm tin cho dân chúng Đò thành, đã bị bọn trộm cướp hoành hành như chốn không người và coi luật pháp và nhân viên công lực như nơ pa.

ÔNG ĐẦU QUẬN CONTRI BANG SỐNG TRÊN MỒ HÔI XƯƠNG MÁU CÁC CHIẾN SĨ

SAIGON.— Một băng hữu của CO vừa tiết lộ cho biết, tại một quận thơ mộng nằm sát ngay bờ sông Đồng Nai và cách Saigon chẳng bao xa có một ông đầu quận đang sống phây phây trên mồ hôi và xương máu của anh em Nghĩa quân.

Ông đầu quận con trời này nhờ được r ông đại tá con trời đưa về quận bờ sông, khoảng gần r năm nay và được một ông đầu quận tinh cũng con trời dung túng nên đã làm ăn công khai, chẳng coi dư luận là cái con mẹ gì cả. Tại đây có khoảng 20 trung đội Nghĩa Quân và ông đầu quận đã làm ăn bằng cách cứ 3 tháng lại bắt r trung đội phải nộp cho ông 200 ngàn để ông cho ngồi chơi xơi nước, khỏi phải đi đánh đấm nguy hiểm. Với cách làm ăn như thế, từ bao lâu nay,

ông đầu quận đã kiếm được hàng chục tề, tức là ông đã sống trên mồ hôi và xương máu của anh em nghĩa quân những kẻ đói rách nhất trên cõi đời này.

Mong rằng các đấng thanh tra của quân lực Annam Cộng hòa hãy chịu khó để mắt một tí tới các ông trời con đang làm ô uế hàng ngũ quân đội và làm nản lòng các chiến sĩ đang cố gắng tác tửng vào những người đang chỉ huy họ.

NÓI LÃO mà CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn đưa lát phát hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

BÁN DÂM CÔNG KHAI

Đầu năm Tây 72, nền ngoại giao voi dầy ngựa xé của nước Nam ta biểu diễn một màn tuyệt hay, đó là chống hai con mắt thò lơ ngó mù tây đen già có tàn có tán, có hương án thờ Vua, công nhiên bán dâm với thằng Bắc Việt. Ông Ngoại làm cầm chỉ biết lắc đầu bạch tượng, trầm ngâm mà rằng: — «Sorry! Tiếc thật.»

Chẳng phải đây là lần nhất ông Ngoại mới lắc đầu than tiếc mà trước đó nhiều lần, hề mỗi khi bọn lân quốc ghê lơ hay đồng minh cũ đình thiên pháo chơi cha, ông chỉ thần nhiên kêu «tiếc» như chưa hề biết ngưng.

Từ đó, dân giả cho rằng nước ta, kể từ đời ông Ngoại làm Thượng Thư bộ Đối Đáp, đã theo tân chính sách ngoại giao. Đó là chính sách «tiếc» vậy. Bởi chừng, bất cứ chuyện con cóc khô gì, ông Ngoại chỉ hô tiếc là hết.

Nhiều kẻ tra hóng chuyện cho rằng ông không biết ngưng vì bộ phận phụ trách phần biểu diễn «ngưng» trên mặt ông đã được tháo gỡ từ lâu. Nó có khuynh hướng đề mông táp. Thành thế ý ra đó là điều bắt buộc vậy.

Trở lại vụ bán dâm công khai của cụ Indira thì trong nhiều liên, những người Việt Nam liêm sỉ đã ca tụng vụ đi đêm ngoạ mạn của y thị khá nhiều. Thậm chí có kẻ quá hăng say đã hạ cờ nước bạn xuống làm rỏ. Đài VTTT và VTTT đã không ngại nghiêm khắc lên án hành động ngang nhiên cầm dao chém vào mặt Việt Nam của cụ Indira trác nết. Thôi thì đủ phẩm tữ của những nền văn chương bác học lẫn binh dân được mang ra sử dụng thật lực.

Chuyện cũng chẳng đi đến đâu khi người ta chỉ đánh xuống, nói xuống. Bản tính người mình vốn dễ quên, độ lượng. Rồi ra, trong ngày một ngày hai, bọn Chà Và đen thui đen thui sẽ lại thức giấc sau cơn mê tạm bợ để tiếp tục bòn rút từ xương tủy một số lớn người Việt mà chúng đã bằm rỏ hàng mấy chục năm nay.

Người ta chẳng thể thần nhiên hay phản kháng xuống đụt, bởi chừng chúng dường như biến tính từ lâu. Ngay cả với chúng tại chính quốc, ma chúng còn khinh rỏ nhau hưởng hồ với người ngoài?

Ngày 17 tháng 8 năm 1946, giữa lòng thành phố Calcutta, hàng chục ngàn người Ấn đã bị thảm sát bởi chính bàn tay anh em họ. Xác chết «địch quân» không được mang đi chôn cất mà lại bỏ mặc trong các đường phố để làm mồi cho từng bầy kền kền. Người được thấy thảm cảnh này đã mô tả những con ác điều rủa xác và nhầy máu chẳng khác ng.y hội hoàng gia.

Chưa hết những cảnh ngược ngoạ mà người Ấn đối xử với nhau. Trong khi tại nông thôn hay những khu ngoại ô, tuyệt đại đa số cùng đình sống chui rúc nơi những ổ chuột, cứ dài hơn người, thì các cơ sở của lớp trường giả hay bọn cầm quyền thường được sửa sang, tu bổ để ngày thêm tráng lệ. Nào là phòng dành riêng để triệu yết với cọt và tường lát bằng đá được đánh bóng mỗi ngày kèm những bức bình phong không lồ chạm trổ ng.

Những lăng tẩm ở miền Orissa xây cất từ thế kỷ ra với sự dung hòa văn minh Âu Ấn thường được chài chuốt với những ngân khoản lớn. Thành đương của các triều vua trong Hồng Thành cất từ đời đại đế Aurangzeb (1659) toàn bằng đá xám và trắng thường được đánh bóng bằng mỡ hôi, nước mắt dân Ấn. Đại lễ phòng trong lầu đài chính ngay giữa thủ đô với những đồ trang hoàng xa xỉ, sơn son thiếp vàng chỉ chuyên để bọn cầm quyền ăn uống. Thật đúng với câu:

Chu môn từ nhục xú
Lộ hữu đồng tử cốt
(Đỗ Phủ)
Cửa quan thịt để thối
Ngoài đường xương chất cao

Di nhiên những kiến trúc trên tồn tại trong tay giai cấp thống trị từ nhiều thế kỷ nay trên niềm tui nhục, sót sa mà hàng trăm triệu dân Ấn quần lưng, nghiêng rắng hứng chịu từ đời nọ qua đời kia, không bao giờ ngưng nghỉ.

Người Ấn với người An mà họ còn thần nhiên nhìn nhau chết, nhìn nhau đó, xỉ nhục, lẳng mạ nhau bằng những cảnh ngoạ mạn như chia xã hội thành giai cấp sống xóa bỏ cả phẩm giá nhau, thì với người ngoài, như Việt Nam chẳng hạn, dĩ nhiên họ chỉ biết lợi lộc riêng tư.

Chửi cũng thừa. Hạ cờ cũng vô ích. Hãy bắt bọn Chà Và trực phủ đang sống giữa lòng Sài Gòn phải trả nợ mà anh em chúng vừa làm xuyên qua vụ bán dâm công khai với Cộng Sản Bắc Việt.

TUYÊN DƯƠNG VIỆN TRỢ MỸ

Lâu nay, Báo chí cũng như dư luận dân chúng đã lên án cái mà người ta gọi là Viện Trợ của nước đàn anh Hoa kỳ vĩ đại. Bậy thật. Người ta xuất công, đồ của chưa kịp kể ơn đã bị kết tội. Đúng là tư cách của bọn «vừa qua sông đã dắm cái đầu bỏ nước Mỹ vào sông» không bằng.

Mới đây, theo tin của Ngũ Giác Đài, thì viện trợ của các quốc gia đồng minh của cả 2 phe, Hồng lãn Xanh, mà Bắc Việt cũng như Nam Việt đã có những tiến bộ khả quan, ít ra cũng trong phạm vi đối thoại với nhau bằng vũ khí, đạn dược. Nay nhẽ, Nam Việt hiện được xếp hạng 32 trên thế giới về dân số trong khi Bắc Việt đứng thứ 26.

«Người anh em ruột» ngoài nó hơn ta những 6 bậc ấy là đã chết khá bôn trong suốt thời gian của cái gọi là chiến tranh giải phóng rồi đấy. Nhược bằng không, chắc chắn bỏ miền Nam xa hơn. Đói khổ như thế (theo tài liệu tuyên truyền), bị bom rơi chết như thế, mang binh xam lẳng bị đốn ngã trên đường thâm nhập hoặc trên khắp mặt trận như thế mà dân số được sắp hạng cao đã khiến bọn Con Ông phải suy nghĩ hơi lung. Chả nhẽ «mây móc» các bà, các ông ở ngoài lại mạnh đến thế?

Vấn chưa hết, theo thống kê của Ngũ Giác Đài thì quân số miền Nam hiện đứng hàng thứ năm trên thế giới (kể về lượng) nghĩa là chỉ đứng sau Nga Sô, Trung Quốc Hoa Kỳ và Ấn Độ trong khi quân số miền Bắc đứng hạng thứ 7 (sau ta hai nút).

Thấy chưa, nhờ viện trợ của bọn tư bản (Nga cũng như Mỹ) mà miền Bắc lãn Nam đi được thế giới biết tới khả năng sinh đẻ và chém giết lẫn nhau. Ấu đó cũng là niềm an ủi cho toàn thể chúng ta, những người Việt Nam thực sự từ Nam Quan đến Cà Mau, trong suốt một phần tư thế kỷ loạn cuồng của chiến cuộc vô luân vậy.

ĐỪNG LÀM THẾ, TÀU HỌ CÓ BUỒN ĐẤU ?

Chuyện đi Tàu của ông số một nước Mỹ đã chắc như đinh đóng cột. Đúng ngày 27-2 Tây nhằm 13 tháng Giêng năm Chuột, chúa trùm của thánh địa tư bản viếng thăm nước xã hội chủ nghĩa để kết tình thân. Thế mà từ ngoài Đài Loan đảo, Tướng thống chế cũng như con đồ của người đã chẳng thèm lấy đó làm điều để đá đáo, chống đối.

Thí dụ, có thể dân Đài Loan cũng xuống đường, biểu tình hô những khẩu hiệu, như sau:

— «Đã viếng thăm Lục Địa phải qua Đài Loan cho công bằng.»

— «Chỉ thăm Mao và không thăm Tưởng là đồ hà tiện.» vẫn vẫn và vẫn vẫn.

Nhưng không, nhờ cái quân tử Trung Quốc, người anh em Đài Loan đã tu đầu như bình. Chả giống dân nước Saigon vừa bị cụ già trác nết Indira chơi trò thò bĩ đã lòng lộn chửi chớ mắng mề. Khiếp cứ làm như cái trình rách toác của cụ quý báu làm không bằng.

Cứ mặc kệ chúng, muốn làm gì thì làm. Ở Saigon, ông cứ ta ta mời mấy chú Chà Và ca bài «anh Khóa» trở lại Tân Đê Ly hời hợt bỏ cho tiện việc.

Chửi bới, hạ cờ mà chỉ để mang tiếng mình không hiểu khách, trọng khách. Hừ nữa, có thể khiến người anh em Đài Loan buồn lòng không ít. Tinh thần quốc gia của họ cũng cao lắm cơ rọi!

CÀI TỐ CÀI TIỀN CÀI CÁCH Ó LÀ LÀ ? CỤ CÀI!

Người dân Gia chỉ thường vì von một cách không hài hước rằng guồng máy hành chánh của ta như một con rùa khổng lồ mà lại là con rùa nằm ngửa, thủ tục hành chánh rườm rà như một khu rừng rậm ai vô phước lọt vào không có lối thoát.

Rồi mỗi lần Nội các này đổ, nội các kia lên người ta lại bàn chuyện cải tổ, cải cách, cải tiến v.v riết rồi nó thành ra củ cải.

Hãy nói về nền hành chánh xã ấp, hết lý tưởng, hương cả bước sang chế độ Cộng huề dân chủ; người ta đặt tên cho vị cầm đầu làng xã lung tung beng. Xã úy, rồi Chủ Tịch, rồi Đại Diện, rồi lại Chủ Tịch bị giờ là Xã Trưởng, mà lại Xã trưởng Ủy Ban Hành chánh mới loại chớ, chỉ có mỗi một danh xưng hay ho nhất mà đức Dzua ban cho là «Tổng Thống con» thì lại không được chính thức hóa trên giấy tờ.

Thời đệ 1 Cộng huề, chức vụ xã trưởng là một đĩa sủi để các ông Tỉnh trưởng ban ân phát huê cho các đàn em tay sai phần đồng được chỉ định số đảng viên Cần lao hay Phong trào cách mạng quốc gia, đến thời Ông tướng râu kẽm chơi cái trò dân chủ thì lại do dân bầu mà bầu làm 2 cấp. Dân chọn 1 mở người đại diện vào cái gọi là Hội Đồng Nhân rắng rồi các ông nhân rắng này bầu ra xã trưởng. Thế lệ này còn tồn tại đến bây giờ tạo ra những sự mua thăm bán phiếu tranh danh chức vụ (Tổng Thống con) làm cho xã nào xã này nếu không độc tài thì guồng máy xã cũng nát bét như tương tàu bởi sự tranh chấp giữa một bên là Hội đồng một bên là Ủy ban Hành chánh 2 ông Chủ Tịch Hội đồng và Xã Trưởng U.B.H.C coi nhau cứ như chó với mèo, kèn cựa to cáo lẫn nhau khiến thẳng dân ngu ku đen lăm vào cảnh trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết.

Khi nhà chính khứa gãi háng lên làm Thủ Tướng cũng làm một phát cải tổ. Tướng hay ho gì, con rầu thêm mẹ nó bao nhiêu là chân, bao nhiêu là thứ Ủy viên trong xã được đặt ra từng bưng hoa lá làm công nho xã không đủ trả lương ngân sách quốc gia hàng năm tài trợ tỷ lớn tỷ nhỏ vẫn còn thiếu, một ấp có dăm ba chục cử tri cũng nào trường ấp, phó trường ấp hành chánh, phó trường ấp an ninh; phụ tá quân sự, cán bộ thông tin mà công việc không có gì khác hơn là đi tìm tài nguyên để tự túc có nghĩa là tìm mọi cách moi hầu bao của thẳng dân để có tiền trả lương cho viên chức, nhất là trong năm gần đây, Nhà nước đi một đường là lướt bắt các xã tự túc tự cường, các cụ trong dân đều có lương bèn đặt ra hăm bà lẳng thứ thuế đặc biệt có nơi phát huy sáng kiến đi bắt bò của dân rồi đòi tiền chuộc.

Bi trừ Trần Đại Tướng Thủ Tướng lại sắp làm một phát cải tổ nữa, Ngài vừa ký sắc lệnh lập ủy ban cải cách hành chánh, do chính Ngài làm Chủ Tịch và một ông Đốc Phủ Sứ làm Tổng thư ký, khác nào trước đây kh'ng lâu cũng đã có một ủy ban tương tự do một Ông Đốc phủ sứ lãnh vai trò tương tự.

Người dân trong thôn xóm sẽ được hưởng lợi gì trong đợt cải cách mới này? Chưa biết. Nhưng cứ lời nhà dân biểu «ghét» hành pháp trừ danh Nguyễn văn Thống chủ tịch Ủy ban Nội vụ viện nhà dưới hé lộ gần đây thì rồi ra chức vụ trường ấp không do dân được lựa chọn nữa mà do Tỉnh Trưởng chỉ định chiếu đề nghị của Xã Trưởng. Đó là dấu hiệu của một nền dân chủ đi lên, nhưng thẳng dân nghi ngờ cái lý do nhà dân biểu chủ tịch viện dẫn là «để tránh VC đột nhập gai người».

Thẳng dân thật là nghi ngờ bỏ lếu, nhà nước mới chỉ kiểm soát được 99,79% dân chúng, còn h'ng 0,03% là Cộng Sản, nếu cứ chơi cái trò dân chủ lờ 3 cái thẳng VC trong số 1.000 người dân lọt vào nắm hết các chức vụ trường ấp thì sao? Thôi cứ để Nhà nước chọn giùm cho chắc ăn, nếu chọn được người trong đảng Dân Chủ của Dzua thành lập là càng chắc ăn hơn, kể cả các chức vụ dân cử khác cũng vậy.

Người và việc...

• MỘC THẠCH viết thay THIÊN KHÔI

BA LÔNG NỘI CÁC

Trước đây, sau ngày đặc cử về vang trong cuộc bầu cử độc diễn, thiên hạ tưởng Tổng Tông sẽ thay đổi nội các ngay, vì nhiệm kỳ mới thì cái gì cũng phải mới tất để có thể tạo sinh khí cho chế độ. Nhiều nhà chính khách Giao Chỉ quá thời, đương thời, hay chờ thời đều nhắp nhòm hy vọng là mình sẽ có tên trong thành phần nội các mới, và niềm hy vọng càng phình to lên khi được báo chí lảng xê là ông này, ông nọ sẽ tham gia nội các và giữ những chức vụ quan trọng. Có hai ông Nghị thường được báo chí nhắc nhở tới tên rất nhiều, đó là ông Hoàng Xuân Tựu, một lãnh tụ của đảng Đại Việt Cách Mạng và ông Nguyễn Văn Ngải người cũ cũng của đảng này đã bị trục xuất và ra lập đảng mới có tên Lực Lượng Dân Chủ Việt Nam. Như vậy là vô tình hai ông vốn đã kinh nhau trong một đảng, nay lại càng kinh nhau thêm vì cái ghế Thượng Thư. Theo tin đồn, ông Tựu sẽ làm Thượng Thư bộ Thông Tin Có là lúc đầu sau lại có tin là ông sẽ làm Phó Thủ Tướng kiêm Thượng Thư bộ Nội Vụ còn ông Ngải làm Thượng Thư Bộ Kinh Tế. Sau hai ông Nghị trên còn có tên ông Nghị bị về Đảng Văn Sung làm Thượng Thư bộ Ngoại Giao.

Cả ba ông Nghị này đã sắp mãn nhiệm, và cuối năm 1973 sẽ giã từ Thượng Viện mà đi, cả ba ông nhìn lại năm 1970, năm bầu lại bán phần Thượng Viện giết mình thấy rằng, muốn tái đắc cử trở lại Thượng Viện không phải là dễ dàng gì, nhất là ông Nghị Ngải, ông này năm 70 đã đề ra một liên danh, đó là liên danh Con Cá diếc, trao cho người khoa bảng Nguyễn Cao Hách làm đầu tàu, đuôi tàu, có ông Nghị nổi tiếng Phạm Nam Sách, nhưng liên danh Con Cá của ông cầm đèn đỏ, kém xa cả liên danh con cu hòa bình của ông sư cụ gì đó. Ông Ngải biết là lần này, dù ông có ra cầm đầu một liên danh chẳng nữa, thì cũng khó mà đớp lại nổi cái ghế Nghị Sĩ, nên ông đã phải từ bỏ cái thể đối lập sang cái thể "hàng thần lo" tro trên bốc thơm Hành Pháp mong được lòng Tổng Tông, để thứ nhất, may ra vô được cái ghế Thượng Thư thì cũng đỡ khổ, thứ hai nếu chẳng may không vô được, thì hy vọng Tổng Tông sẽ đãi thương mà yểm trợ cho ông được trở lại viện Cầu Mống. Nhưng cả hai ông chờ dài cổ ra cũng chẳng thấy tăm hơi gì, còn ông Nghị Sung, mới chỉ có tin đồn về làm quan Ngoại mà đã bị 1 ông cũng ngập nghề chức vụ này xuyt cho một tờ báo chơi ông tàn tệ, nào CIA, CIB tìm, lum, khiến cho người nữ đồng viện của ông Sung phải giận.

Câu chuyện đó qua đi hơi lâu, người ta tưởng rằng nội các của ông Đại tướng sẽ vững mãi tới 4 năm nữa, nhưng không ngờ mấy ngày đầu năm 72, thiên hạ lại xì xào về chuyện thay đổi toàn bộ Nội Các. Báo chí lại tung ba lông, và nhiều ông chính khách lại hy vọng, tin tưởng. Thật tội. Lần này thì các ông chính khách bắt mạch phải sau Tết, nghĩa là sau khi Đại Đế Nixon đi thăm Hoa lục về rồi mới thay đổi gì thì tha, nhưng một vài ông khác lại tin rằng, hai bộ Kinh tế và Bộ Lĩnh sẽ được thay đổi trước Tết, thay ông Kinh Tế để cho

dân chúng được ăn một cái Tết ngon, vì có ông Kinh Tế ăn Tết nó sướng sùng sao đó.

Bao giờ cũng vậy, thời nào cũng vậy, một khi có tin thay đổi nội các là công sau đình Lớn bao giờ cũng tấp nập ngựa xe, ông nào ra vô cũng khòm khòm cái lưng, có lẽ các ông ấy vác quá nặng hạnh trạng tin tưởng. Từ năm 1945 tới giờ, Giao Chỉ đã trải qua không biết bao nhiêu nội các và những người tham gia nội các sau một thời gian có tiếng, nay tất cả đều chìm khuất, đều chui kín vào lảng quên. Dân chúng đâu có thêm nhớ tới mấy ông, đúng là quan nhất thời, và có lẽ cũng biết là nhất thời, nên nhiều ông khi vào cửa quan với cái bụng xẹp lép, cái cặp cũng lép xẹp, ở nhà chớ đãi đồ, mà khi ra thì bụng phình vì bơ sữa, cặp phồng vì giấy bạc, có xe hơi, nhà lầu có bạc triệu gửi ngân hàng, có nhiều cơ sở làm ăn. Cũng vì nhìn thấy những người đi trước mình như vậy, nên nhiều ông chính khách còn đợi ham mấy cái ghế lắm.

Thay đổi nội các, những cái ghế thượng thư, hiện là những giấc mơ để ra vàng son của những nhà chính khách; và thay đổi nội các, cũng là nỗi buồn héo hắt của những ông thượng thư biết trước là mình sẽ phải ra đi.

LẮC TÌNH BƠ

Hai ông Tổng Kinh, Tài vừa được mời tới trước Tổng cục chiến tranh chính trị để nghe ông Tướng Trung và các sĩ quan cấp tá trình bày về tình thần của lính sau vụ tăng giá hàng quân tiếp vụ.

Ông Đại Tá Tổng Cục Trưởng Cục Quân Tiếp Vụ đã tá oán rằng, lương 1 Trung tá hiện tại chỉ đủ ăn hai ngày cơm, một ngày cháo, còn lương lính thì dài dài. Tưởng rằng lời tá oán đó sẽ làm mờ ông Tổng kinh Ngọc, nhưng ông Tổng thần nhiên lắc đầu đáp: chẳng có cách nào làm khác hơn trong việc ấn định giá mới cho hàng quân tiếp vụ, nhà nước không thể nào tài trợ cho hàng quân tiếp vụ, vì ngân sách quốc gia đã phải tài trợ cho kinh phí quốc phòng quá nhiều rồi... như luật quyền lợi thương phế binh, người cày có ruộng, tăng lương quân sĩ v.v. và cũng vì thế mà một người ăn nhiều thì ba người khác phải nhịn. Một người ăn nhiều đây là bộ Quốc Phòng, ngân sách bộ này chiếm tới 80 phần trăm tổng số ngân sách quốc gia, như vậy ba người khác, chính là những bộ khác không đủ phải nhịn thiếu.

Lời nói của ông Tổng Kinh Tế vô tình đã phá vỡ những lời nói của những cơ quan tuyên truyền là nền kinh tế của ta đang trên đà tiến triển, và cứ thất lủng buộc bụng mãi để giữ eo, nền kinh tế của ta sẽ tiến triển mãi mãi, nhưng lời ông Tổng Ngọc nói ra, lại chính là sợi giây buộc cổ ông thật chặt, ông làm Tổng Trưởng Kinh Tế bao nhiêu năm mà nền kinh tế của ta ngày nay tốt đẹp tới mức, một người ăn ba người nhịn là nhất rồi, dân chúng phải tạc tượng vàng bia đá mà đời đời ghi ơn ông cho đúng lẽ.

Ông Tổng còn can đảm nói thẳng, ông đọc báo hàng ngày và biết rõ tình trạng đời sống của lính sau khi hàng quân tiếp vụ tăng giá, nhưng ông không phải là một phú thủy để biểu miêng bánh nhỏ thành miếng bánh to. Như vậy thực trạng kinh tế ra sao, cả nước đã nhìn thấy rõ rồi, xin từ nay các cơ quan tuyên truyền đừng tô son, trét phấn cho chính sách kinh tế mới hay cuộc cách mạng mùa thu với thành quả tốt đẹp của nó nữa nhé.

Cũng trong phiên họp này, một cựu quân nhân đã đòi hỏi nhà nước hãy ngưng thu tiền của lính mỗi tháng 100 đồng để đóng vào quỹ tiết kiệm quân đội, hiện cái quỹ này đang bị nhiều tai tiếng không ít, người cựu quân nhân này cho biết, khi còn trong quân đội, tháng tháng bị cắt lương 100 để đóng vào quỹ, vậy mà khi ra khỏi quân đội, đòi tới năm lần bảy lượt mới được trả lại. Ông cựu lính này cũng đã đọc một dự thảo luật của một dân biểu liên quan tới quỹ tiết kiệm, và một bức thư của dân biểu Hào, trong thư nói là: Người dân chỉ đóng góp cho quốc gia chứ không đóng góp cho ai cả, vậy Bộ QP lấy quyền hạn gì, luật gì để trừ 100 đồng của lính hàng tháng, vì đây là lợi tức, là máu của lính không thể lấy ngang xương được, ngay Tổng Thống cũng không có quyền. Rồi số tiền chung góp đó, dự luận đã nói tới việc quản trị, mua cổ phần, chia lời v.v. và ai cũng biết những người tổ chức đã trắng trợn lấy tiền của lính để làm giàu. Ông dân biểu này đòi: Giải tán quỹ tiết kiệm quân đội, bãi bỏ việc khấu trừ 100 đồng của lính mỗi tháng, và phát mại các công ty cùng bán cổ phần lấy tiền trả lại cho lính, cho lính vay một tháng lương ăn Tết.

Một khi vấn đề sống, tiền của lính phải đem ra hội thảo trong cuộc họp có cả hai ông Tổng Kinh, Tài do cục Tâm Lý Chiến để chức việc không còn phải nhỏ nữa rồi. Tâm lý lính, tinh thần lính đang giao động hoang mang, có thực mới vực được đạo, đi lính mà vợ con ở nhà đói thì tay lính cầm súng cũng run.

Đời sống của lính hiện nay ra sao đã được bày tỏ rõ ràng, lính đang đói, rách, khổ, trong khi ở Saigon, trong các quán nước ca nhạc vẫn không thiếu người bỏ ra 1.000 đồng, 1.300 đồng để uống có một chai cô ca, hút thuốc lá nhập cảng và ngồi ồm ồm, ồm kếp nghe nhạc tâm tình mùi mẫn. Những bất công đó còn đứng đòi hỏi là xã hội phải có ơn cố.

QUẢNG BÚT ĐI LÀM NHÀ IN

Trong bài thơ "Ngàn năm mây chó" tặng Sức Mấy, Thiên Khôi có viết:

"Nếu chút thiên lương không bín được
Thà đành quảng bút trói hai tay..."

và Thiên Khôi (Hoàng Anh) đã quảng bút không viết nữa, trông coi nhà in để kiếm sống qua ngày. Hậu quả của cuộc cách mạng mùa thu chết đang làm chết mọi nghề, trong đó có nghề nhà in. "Con cá nó sống vì nước" bạn đọc... từ Thượng Thư, Nghị Sĩ, Dân Biểu, Công Thương Kỹ Nghệ gia, nếu muốn có những thiệp mời, thiệp chúc, thiệp cưới, các ấn chỉ văn phòng, hóa đơn, toa thuốc v.v thật đẹp, các bia báo in đủ màu, các thiệp chúc tết mỹ thuật, hãy tới 2 nhà in; do Thiên Khôi, Hoàng Anh chủ trương.

HỢP THỊNH
16 Nguyễn An Ninh SG
ĐT: 22643

THANH HIỀN
107 Bắc Sĩ Calmette SG
ĐT: 21.889

cam đoan sẽ được vừa lòng vì kỹ thuật tốt, giá rẻ, giao đúng hẹn.

HOA-PHONG
KỸ-NGHỆ KIM-KHÍ TRẮNG-MEN

VĂN PHÒNG: Đ.T. 38.105
54 CHIỀU ANH CÁC, CHOLON

CƠ XƯỞNG: CHỢ LỚN
167 NGUYENDUY BINH ĐÔNG

Chuyên Sản Xuất Các Loại Sản Phẩm:

• THAU - THỒ - CHÉN
• ĐĨA - CAMEN v.v..

&
Dụng cụ Y Khoa
BẰNG

KIM KHÍ TRẮNG MEN

ĐẶC BIỆT:

• TỐT
• BỀN
• RẺ
• SANG

(Nhân hiệu cầu chúng)

Quý Khách
Chiến Cờ
VÔ CÙNG HOAN NGHÊNH

▼ CỬU SÙNG

BAO GIỜ MẶT TRỜI RỤNG ?

Hoàng thân Hoàng đức Ninh, Tổng đốc tỉnh Bắc Liêu, trong thời gian bầu cử Hạ Bộ sau khi bị tố cáo gian lận, rồi bị các cụ trong Tối cao pháp viện chơi cho một phát rất nặng bằng cách đề nghị cho a la de, đã long trọng tuyên bố trước quần hùng rằng: «bao giờ mặt trời rụng xuống cái tỉnh Bắc Liêu này thì tôi mới rời khỏi nơi đây».

Bi giờ mặt trời vườn còn chưa có rụng, hoặc có rụng đi chăng nữa thì bữa sau lại mọc lên như thường, nhưng cái ghế Tổng đốc của Hoàng thân coi đã có mùi lung lay. Cái ghế nó lung lay dữ lắm nhất là một khi báo Tin Sóng của bà Phùng thị Hạnh, cơ quan ngôn luận của Phủ Đầu Rồng lại đưa lên trang nhất cái tít 8 cột đề hai tội Hoàng thân cùng một lúc mí ông Tổng đốc An Xuyên Lê chí Cường.

Hoàng thân thì ăn gian cho gà nhà. Còn ông Lê chí Cường thì ăn gian cho ông em ruột là đảng Lê chí Hiếu. Những gà của Hoàng thân đều về nhất đánh bại các ứng cử viên đối lập cỡ Dương văn Ba toi bởi hoa lá. Còn gà của Lê chí Cường thì lại gần như dẫn đầu trong toàn quốc, chiếm gần chầm phần chầm số phiếu. Nghĩa là các cử tri ai nấy đều bầu cho đảng Lê chí Hiếu hết chọi. Đưa nào không bầu thì chỉ có nước rừ từ!

Có điều rằng cuộc bầu cử diễn ra cách đây đã hơn ba tháng mà cho đến bi giờ mới đem khai quật lên đề hai tội thì quả là một sự ỨC SÙNG. Và lại tréo căng ngồng nữa. Vì những kẻ được người ta ăn gian hộ ngày nay đã ngồi chễm chệ ở trong cái Hạ Bộ, đã được hợp thức hóa vung vít. Nếu bắt tội thì cần phải bắt tội luôn cả những người đã nhúng tay vào cái vụ hợp thức hóa này.

Những ông Lê chí Cường, Hoàng đức Ninh đầu sao cũng chỉ là tông phạm mà thôi.

Tuy nhiên đây mới chỉ là một nguồn tin, dù là tin của báo Tin Sóng. Chưa có cái gì là chính xác cả. Biết đâu hai ông Lê chí Cường và Hoàng đức Ninh rời khỏi cái chức tổng đốc lại chái đi đảo nhậm một nơi khác, béo bở hơn và ngon lành hơn

ÔNG ĐỒ NHIỀU LẠI RA THÔNG CÁO

Năm nào cũng vậy, cứ gần đến Tết là ông cụ Đồ Nhiều lại mần một phát thông cáo hăm he bọn gian thương không được bán quá giá, nếu vi phạm sẽ bị bỏ bốp và khuyến cáo giới tiêu thụ nên thẳng tay tố cáo những kẻ bóc lột đồng bào.

Nhưng cứ mỗi lần tòa Đồ chánh ra thông cáo thì y như rằng, giá hàng lại tăng vùn vụt, rồi giới cắt tóc, giới xe lam, giới nhà thầu giữ xê cũng tự động đi ngược lại với tinh thần của thông cáo để làm một phát thẳng tiến cần lao phù hợp mí công cuộc cách mạng mùa Thu.

Từ sau khi thông cáo ra đời, những người đi xe Lam không còn được phép trả 10 tí trên một quãng đường ngắn nữa. Ít nhất là 20 tí. Giá biều giữ một cái xe Vespa cũng được nâng lên từ 20 tí thành 30 tí. Và thợ cúp tóc thì cứ mỗi cái đầu tính 1 bô cho nó gọn, khỏi phải trả lại lời thôi.

Ngay đến các cô bán vé si-la-ma cũng dính máu ăn phần. Những giá vé 150, 200, 250, sau khi đóng thêm một khoản phụ thu 10 tí để góp phần

vào cây mùa Xuân chiến sĩ, các cô ả bán vé đều giả vờ thu thêm một khoản phụ thu 10 tí khác chắc là để cúng cô hồn. Không nhẽ có 10 tí lại mang nhau lên cam lên cò, hoặc đôi co cãi cọ. Và chẳng, giới đất này, 10 tí cũng chả mua được cái cha gì, cho nên người ta cũng đành thì hồ thì cháo cho xong chuyện.

Vậy thì xin ông Đồ đừng có ra thông cáo nữa! Vì cứ mỗi lần ra thông cáo là cái túi tiền của dân chúng lại bị hụt đi một tí. Nếu có thương dân, ông nên mần một chuyến vi hành và bắt bớ mẹ chúng nó.

LẦN SAU RÚT KINH NGHIỆM

Lần đầu tiên trong lịch sử báo chí của nước nhà, một ông tướng đã bị nhà báo chơi cho sát vắn hết bề cục cựa. Và qua mười mấy số báo, người ta không thấy ông tướng này có một phản ứng chi hết. Mọi thoạt đầu, tụi Con Ong tuy là những đứa trên chảng sợ trời, dưới chảng sợ đất, đi không đổi họ, ngồi cóc đổi tên, vậy mà cũng cảm thấy lo sợ hộ cho bạn đồng nghiệp, nhất là đảng Chu Tử đã dám nói thẳng thừng ra rằng, quyết chơi ông tướng đến cùng.

Và cho tới bi giờ thì Chu Tử vườn hầy còn sống, chưa bị sứt mẻ thêm tí nào. Lại còn chiến thắng oanh liệt nữa là khác. Ông tướng đã bị nhà nước xuống tay. Qua tin tức của các nhật báo thì ông tướng đã bị thuyên chuyển đi nơi khác vì can tội hiếp dâm gái vị thành niên.

Báo Sóng Thần đã mệnh danh ông tướng ấy là Quê tướng công.

Riêng tụi Con Ong thì lại xin được cái hân hạnh đặt cho ông một cái tên khác cho hợp tình hợp lý và hợp mí đạo nghĩa giang hồ hơn: Hiệp tướng công.

Hiệp tướng công người to như hộ pháp, cao lênh khênh như cái cột đèn, cân nặng 87 ký và cao 1m74, ấy thế mà lị đi hành quân vào cái khu tam giác thịt của một cô bé mới 15 cái tuổi...u..r.. đầu 1 Có tiền thì thiếu cha gì gái đẹp. Về Saigon bỏ ra mười mười lăm thước, muốn dâm non, muốn dâm già muốn poa-lua, poa luy mục gì cũng có hết. Sao lại đi đại dột đụng vô gái vị thành niên?

Nếu ở bên Tây, bên Mỹ hoặc ở các nước văn minh ra rít thì cái tội hiếp dâm hiếp sắc hiếp ấy nặng ghê lắm Dù có mướn thầy cãi cứ khôi đến đâu chẳng nữa, xoàng ra cũng bị vài ba năm ấp. Nhưng ở nước ta vì là một nước văn minh hơn tất cả các nước kẻ trên, nên coi cái sự hiếp dâm chẳng qua chỉ là một sự «va chạm mạnh» giữa một cái đùi cui mí lị một con số. Hoặc nói theo kiểu văn nghệ sá-dịch của Phú Lăng Sa: «giữa một cái trop plein với một cái trop vide» cho nên coi như huê.

Hiệp tướng công chỉ bị thuyên chuyển về một binh chủng khác ở Saigon, như vậy chữ Thọ càng vững và lại càng có nhiều cơ hội để rút kinh nghiệm. Tự hậu nếu có hiệp ai thì dúi ngay tiền vào tay nạn nhân như Nghị Hích sau khi hiếp Thị Mịch. Nếu nó đi kiện mình thì mình sẽ kiện ngược lại biều rằng nó là gái làm tiền chớ ngày thơ trong trắng cái nỗi chi mà kêu là hiếp?

CHA NÓI CHA PHẢI, QUAN NÓI QUAN HAY!

Cái vụ xảy ra ở nhà xứ Xuân Hòa (Biên Hòa) đến bi giờ lại hóa ra rắc rối to. Mới đầu người ta chụp mũ cho giáo dân đi buôn đồ lậu, và khi bị các vị bạn dân thộp cổ, giáo dân bèn vu cho bạn dân đi ăn cướp. Cũng theo những tin tức khởi đầu thì giáo dân lại còn thộp cổ hai vị bạn dân để làm con tin. Và hôm sau, chơi ngang hơn nữa, giáo dân còn xuống đường căng biều ngừ đá đảo tùm lum, khiến cho xa lộ bị kẹt xe vung vít. Trong vụ này, người ta đưa cả cha xứ Xuân Hòa là linh mục Trần đình Phúc Quý ra làm bung xung, biều rằng,

chính linh mục đã đích thân đứng ra can thiệp để cho đồng hàng lậu được chạy thoát.

Nhưng cái tiếng chuông thứ hai lại khác hẳn một trời một vực. Phe giáo dân chỉ là nạn nhân của nội vụ. Cái sự gọi là buôn đồ lậu, đem đồ lậu đồ trước công nhà thờ chỉ là một sự vu cáo trắng trợn! Vì cái đồng đồ lậu chở trên xe Lam chỉ bao gồm mấy chục chiếc cốc sắt do quân đội Đại Hàn tặng cho ập để làm hàng rào, có giấy tờ chứng minh đảng hoàng.

Ngoài ra giáo dân cũng chẳng có hề bắt bớ giam cầm một ai hết.

Như vậy là cha nói cha phải, quan nói quan hay. Bi giờ chỉ có nước kéo nhau lên Lăng Ông đem một con gà theo rồi cắt tiết thờ. Đưa nào nói sai xin Đức Ông vật chết tươi!

TẶNG CHẤT CA LÔ CHO CON NÍT

Số báo trước đây, Con Ong có viết một bài mô tả về cuộc sống thiếu thốn của các em học sinh nội trú tại trường Quốc gia nghĩa tử ở Biên Hòa. Với 60 tí một ngày mà ăn tới ba bữa lận thì có lẽ rằng các em chỉ có ăn cháo trắng may ra mới đủ. Theo giá sinh hoạt hiện nay với 60 tí ấy, người ta không đủ để ăn một bát phở. Nó chỉ có thể dùng để mua một ổ bánh mì 50 tí, còn thừa 10 tí thì mua nước lã.

Nay Con Ong mới nhận được một văn thư của đại úy Nguyễn trung Thoàng, đại diện Viện Quốc Gia giáo dục Nghĩa tử tại Biên Hòa cho biết rằng, kể từ ngày 1-11-71, ông Tổng trưởng Cựu chiến binh đã ký nghị định tăng tiền âm thực cho các em từ 60 đồng lên 70đ.

Thời buổi Cách mạng mùa Thu mà ông Tổng trưởng chỉ tăng thêm cho các em có 10 tí thì không khác gì muối bỏ bể. Tuy vậy, có cũng còn hơn không. Ngôi trường này có nhiều lắm là ba trăm học sinh nội trú, giá ông Tổng trưởng có lên chút xíu, tăng lên cho các em thành 100 tí cho tròn con số thì phúc đức biết bao.

Đối với thiên hạ, một bô bị giò vira dù xơi một bát phở. Đâu có nhiều nhận gì cho cam!

ĂN CƯỚP CƠM CHIM!

Một số anh em nhà binh ở Căn Giuộc có nhờ Con Ong trích cho cái ông Đại đội trưởng của họ một phát. Rằng thì là họ ăn cơm trong hỏa đầu vụ, mỗi ngày trên nguyên tắc chỉ phải đóng 36đ50, nhưng cái ông xếp ấy lại bắt họ đóng 40 tí, và dùng số tiền thặng dư đó để mua báo coi chơi.

Ngoài ra, về thực phẩm phụ trội trong tháng 8-71, các quân nhân ở đơn vị khác lãnh gì khô một hộp 6 người, còn họ thì cứ 12 người mới được phát một hộp. Và mở hộp thì bị người ta giả vờ quên không phát.

Linh đã nghèo rớt mùng tơi. Bóc lột mà làm chi, tội nghiệp!

HEPACHAUT

VIỆN BẢO-CHẾ: HADZER

Nước cốt lá ARTICHAUT

Nước cốt GAN BÒ TƯỚI

SINH-TỐ B12

SINH-TỐ B1

SINH-TỐ B2

SINH-TỐ B6

SINH-TỐ PP

SINH-TỐ D2

YẾU GAN, NÓNG GAN

GÂY ỒM, MẮT NGỦ

MUN Ở MẮT

NGỪA MÈ ĐAY

THIỆU MÁU

LAO-LỰC, TÁO BÓN

DƯỠNG THAI

MỖI MỆT

(Số 0771 0771000 ngày 0-0-00)

CẢM CÚM — SỐ MŨI — NHỨC ĐẦU

— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC

BẮP THỊT

HÃY UỐNG

RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi

Có bán tại các nhà thuốc tây

Biếng ăn! Mất ngủ!

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Béta)

— ĂN NGON — MAU ĐÓI

— LÊN CÂN NHANH CHÓNG

— DỄ NGỦ YÊN LÀNH

— TRỊ MỌI PHONG NGỪA

(SGM BYT/OC)

CÔNG LÝ LƯƠNG TÂM

Đây là Tòa An lạ lùng và đặc biệt nhất trong lịch sử tổ tụng nhân loại: Pháp đình lương tâm vì lời buộc tội, lời bào chữa đến lời khai của Bị Can đều phải phát lương tâm của mỗi con người trong chúng ta đứng với quan niệm «Jus vobiscum».

Tòa An Lương Tâm sẽ do Thiết Diện Phán Quan phụ trách trên tuần báo Con Ong mỗi tuần một phiên. Có thể trạng của Công tố viên, biện hộ của Trạng sư đến phán quyết của Tòa sẽ không duy lý nhưng chắc chắn sẽ không phi tình vì tất cả đều phát xuất từ Lương tâm.

Bây giờ, chúng ta hãy cùng bắt tay vào việc nâng bổng cái xã hội đang trên đường phát sản lương tâm và gạt rửa cái nòng nọc của bất công ngược ngạo

THIẾT DIỆN PHÁN QUAN

MÃI DÂM

Điều 3 của Dự số 64 ngày 17 tháng 10 năm 1955 phạt gái mãi dâm từ 1 tháng đến 1 năm tù và tiền phạt từ 200đ đến 5000đ. Bất cứ người đàn bà con gái nào bị 3 nhân viên khác nhau bắt gặp nhiều lần đi với những người đàn ông khác nhau vào phòng ngủ ấy là can tội bán dâm. Nghề mãi dâm cần phải trưng trị gắt gao. Dự số 57 ngày 23-10-1956 dự liệu đưa kẻ phạm pháp đi cải huấn tại trung tâm hướng nghiệp.

Tuần này, Thiết Diện Phán Quan xử một vụ bán dâm vô cùng đặc biệt.

CAO TRẠNG

Indira Cary, quốc tịch Tây thăm, sinh và trú quán tại Bom Bay Đạn Nổ, tuổi Lợn. Nghề nghiệp Tú Bà. Tiền án không.

Bị truy tố về tội «quả tang bán dâm»
Nguyễn Văn Hà Nội, quốc tịch Văn Lang. Sinh và trú quán tại Bắc Kỳ. Tuổi Dê. Nghề nghiệp cai ngục. Tiền án nhiều vô kể.

Bị truy tố về tội «quả tang mua dâm».
Cả hai đồng được tại ngoại hầu cứu nhờ đó là và rúp bị thể chân của hai gã trọc phú Hoa Thịnh Đốn và Mạc Tư Khoa.

Chiếu hồ sơ của sở kiểm tặc đệ nạp tại Biện Lý Cuộc, sự việc xảy ra như sau:

17 năm trước, cha mẹ của Indira Cary vốn thuộc thành phần tai mắt đã được làng trên xóm dưới thuận cho đóng vai trọng tài giữa hai gia đình Nguyễn Văn Hà Nội và Lê Đình Sài Gòn sau những lộn xộn về đất đai và quyền lợi vật chất.

Mùa Đông năm Dậu, thân phụ của Indira là lão Nê Rù băng hà. Vai trọng tài ngày xưa vẫn được bà con tin nhiệm giao cho Cary tiếp quản thay cha. Ngay khi được ngồi vào ghế của người tiền nhiệm Nê Rù, y thị vốn trác nết đã manh nha ý định giao du thân mật với Nguyễn Văn Hà Nội, mặc dù tang bố chưa đoạn.

Lão trọc phú Hoa Thịnh Đốn thấy Indira Cary chưa chi tính trở mối là gió cảnh chim, khi mở bể chứa xanh cỏ, đã cả giận dưng dưng dọa đưa nó về nhà làng bêu rêu, đồng thời hăm cúp tiền 10 thị thường niên nếu Indira Cary không bỏ ý định đi hoang.

Bị kỳ đà cản mũi, y thị đề tòm thù vật, mặc dù chưa đi lại bằng thể xác với Nguyễn Văn Hà Nội nhưng trong tâm ý vẫn lựa dịp tốt để thỏa lòng dục.

Năm con Tuất, y thị ngang nhiên tiếp mối lái của Nguyễn Văn Hà Nội là Thị Bình tại nhà, kệ cho hàng xóm láng giềng đàm tiếu cười chê.

Theo phúc trình mật thi trong chuyến tiếp Thị Bình Indira Cary đã chết mê chết mết vì tên trọc chiêng Nguyễn Văn Hà Nội qua lời mô tả của Thị Bình.

Cuối Đông năm Lợn, y thị nôi máu nọc nôi ló tay, kéo cả bày cả ở sang nhà lão Hồi Hồi đập phá, mắng chửi. Lão Hồi Hồi vì trọng tuổi không dám đánh đuổi mà chỉ tìm cách né tránh. Xóm giềng thấy thế đều lên tiếng can nhưng Cary chẳng biết tiêu tâm, tự cho đó là điều tốt.

Ngày 7 tháng Giêng Tây nhằm ngày Đinh Dậu tháng Sửu năm Hợi, Indira Cary hẹn với Nguyễn Văn Hà Nội nơi túp lều đầu làng tính chuyện gió trăng. Bất đồ bị kiểm tặc bắt đặng, đúng lúc cả hai còn trần truồng, bên cạnh Indira Cary có một túi bạc vụn vốn thuộc sở hữu của Nguyễn Văn Hà Nội trả công y thị bán dâm.

Cả hai được thừa phát lại lập vi bằng tại phạm trường, sau đó lên xe về Ty Kiểm Tục lấy lời khai thiết lập hồ sơ giải tòa.

Tại Ty Kiểm Tục, Indira Cary được nhân viên trực lấy cung. Và sau đây là nguyên văn những lời vấn và câu đáp:

VẤN: Tại sao Indira Cary lại làm chuyện trên bực trong đầu với Nguyễn Văn Hà Nội rồi còn lấy tiền. Như thế bị khép vào tội mãi dâm.

ĐÁP: Tôi nghèo.

VẤN: Nghèo không phải là lý do khiến chị phải bán tròn nuôi miệng. Nghe đầu cả hai lão trọc phú Hoa Thịnh Đốn lẫn Mạc Tư Khoa hàng năm vẫn cho tiền để thờ cúng tổ tiên và sinh sống kia mà?

ĐÁP: Nhưng cả hai tên trọc phú già này không tốt như người ta tưởng. Hơn nữa chúng không được khỏe mạnh.

VẤN: Vấn đề nghèo của Chị đâu có dính líu tới tình trạng sức khỏe của Hoa Thịnh Đốn và Mạc Tư Khoa mà nêu ra?

ĐÁP: Có chứ!

VẤN: Cứ nói thẳng để bona Ty tiện lập hồ sơ.

ĐÁP: Cả hai lão trọc phú mang tiền bố thí chưa đủ khi tôi thiếu những chuyện không thể nói ra. Tụi nó ngu chẳng hiểu gì hết cả. May nhờ chị mới Thị Bình cho biết có anh Nguyễn Văn Hà Nội tính chuyện giao du thân mật để tôi đi dưỡng tuổi già. Anh Hà Nội đã mất với tôi khối tiền ra rồi mà chưa sơ mối. Mãi cho tới ngày Đinh Dậu, anh ta giục già quá tôi xiêu lòng. Mới làm ăn chưa thấm tháp chi cả đã bị bắt. Lúc anh ấy tới gặp có mang cho tôi túi bạc vụn lắm quá. Ai bảo tôi bán dâm hay làm đi cũng chẳng sao miễn tôi yêu anh ấy. Chúng tôi yêu nhau là đủ.

VẤN: Chị nói Nguyễn Văn Hà Nội yêu mình ư? Già thế kia còn tính chuyện là gió cảnh chim không sợ làng xóm cười chê sao?

ĐÁP: Không. Tôi chẳng sợ gì hết cả. Nhà lão Hồi Hồi như thế mà tôi còn đánh cho tan hoang thì có gì đáng ngại? Tôi và anh Nguyễn Văn Hà Nội ái ân ngày 7 tháng Giêng vừa qua chỉ là những bước đầu nhằm tăng cường hơn nữa quan hệ hữu nghị giữa chúng tôi. Hơn thế nữa, tôi và anh Nguyễn Văn Hà Nội cũng đã đồng ý sẽ gửi ở nhà nhau một đứa con riêng cho đàm phán thân mật.

VẤN: Chị làm thế có sợ anh Lê Đình Sài Gòn buồn chắng? Chị hiện đang thay thân phụ làm trọng tài, nay lại đi riêng với Nguyễn Văn Hà Nội e mất tính cách trung gian của mình đi?

ĐÁP: Giữa tôi và anh Lê Đình Sài Gòn chẳng có gì thay đổi cả. Tình yêu của tôi với anh Nguyễn Văn Hà Nội cũng không ảnh hưởng tới quan hệ giữa anh Sài Gòn và tôi.

VẤN: Như thế chị nhất định sống chung với Nguyễn Văn Hà Nội sao?

ĐÁP: Chính thế. Chúng tôi sẽ ở với nhau đến mãn đời. Khép tội mãi dâm và khép người yêu Nguyễn Văn Hà Nội của tôi vào tội mua dâm là cố tình xử ức chúng tôi. Tình chúng tôi đẹp như thơ, mặc dù anh ấy là trai tứ chiếng còn tôi là gái giang hồ.

VẤN: Chị làm thế không sợ lão trọc phú Hoa Thịnh Đốn cúp tiền bố thí sao?

ĐÁP: Sợ gì? Còn lão Mạc Tư Khoa bỏ đi đâu Lão ta ủng hộ mỗi tình của bọn tôi vì làm cho thằng Mao Xénh Xáng cảm gan, tím ruột. Lão Mao vuốt ve, chiều chuộng tôi từ lâu song hẳn được bao lăm mà đèo bồng? Ở với hẳn ít lâu tôi ở góa sao? Anh Nguyễn Văn Hà Nội tuy thế còn phương cường và chắc chắn làm tôi thỏa mãn hơn việc phải đi khách kiếm tiền như trước đây.

Riêng Nguyễn Văn Hà Nội đã cung rất ít với nhân viên sở kiểm tặc. Có lẽ dư vị của cuộc giao hoan nơi Indira Cary đây ngon nghề, khéo léo còn phải phát nơi Nguyễn Văn Hà Nội đã khiến y như kẻ mất hồn.

Trưởng ty Kiểm Tục thấy tình trạng Nguyễn Văn Hà Nội như vậy đã truyền đưa y can đến sở Lục Sĩ thử máu xem có bị bệnh giang mai của

Indira Cary truyền qua không mà khiến y như kẻ mộng du. Y chứng bác sĩ cho biết trong máu Nguyễn Văn Hà Nội có nhiều triệu chứng khả nghi. Thành thế phải tạm giữ y để tiện định bệnh.

Từ những lý lẽ do Indira Cary viện dẫn trong khi nhân viên sở Kiểm Tục lấy cung nhằm chạy tội bán tròn nuôi miệng, y thị vẫn bị truy tố về tội mãi dâm chiếu điều 3 của Dự số 64 ngày 17-10-1955.

Làm tại Viện Chương Lý ngày 17 tháng 1 năm 1972

TRẠNG CỦA CÔNG TỐ VIÊN

Thưa ông Chánh Thăm,

Thưa quý Tòa,

Phiên xử hôm nay vẫn diễn ra trong khung cảnh quen thuộc của pháp đình lương tâm, song nội vụ thật đã mang một tính chất đặc biệt vô cùng. Điểm đặc biệt thứ nhất là vụ án phạm vào thuần phong mỹ tục đã không phải xử kín như thường lệ, bởi lẽ những kẻ phạm pháp đều có ít nhiều tiếng tăm. Ý của công tố viên không xin xử kín vì muốn những kẻ đang bán dâm công khai hoặc che đậy hãy nhìn vào nội vụ để tự sửa mình, nhất là những kẻ bán dâm vì mục đích riêng tư hầu tìm sự vinh danh cho cá nhân mà bất cần đến hậu quả và lương tâm lên án. Điểm đặc biệt thứ hai công tố viên đưa ra trước lương tâm con người là sự kiện cho chúng ta thấy những kẻ càng ở cao bao nhiêu, càng tiếng tăm bao nhiêu thì sự thô bỉ càng trần truồng, ghê tởm bấy nhiêu.

Từ đó, bằng vào công lý của lương tâm, chúng ta hành xử luật pháp lương tâm mới không phi tình, nhằm duy trì trật tự và sự an sinh của con người.

Nội vụ tóm tắt như sau:

17 năm trước, cha mẹ Indira Cary vì có chút ít tiếng tăm đã được ủy giữ vai trò trọng tài giữa Nguyễn Văn Hà Nội và Lê Đình Sài Gòn sau nhiều năm tranh chấp quyền lợi.

Cách đây 3 năm, thân phụ Indira Cary là ông Nê Rù tạ thế, quyền trọng tài vẫn được tin nhiệm nơi Indira. Ngay khi thay thế bố, y thị ý quyền tính chuyện bày bả với Hà Nội nhưng bị ngăn chặn kịp vì sự tiền bố thí nơi Hoa Thịnh Đốn bị cúp. Sau đó, bán tính vốn trắng hoa, trác nết, y thị đã nhiều lần tính chuyện ăn sẵn năm ngựa với Nguyễn Văn Hà Nội để vừa thỏa mãn nhục dục, vừa được thêm tiền bố thí. Hành động trắng trợn nhất là y thị đã tiếp mụ đầu Thị Bình tại nhà để bàn tính chuyện bán tròn nuôi miệng. Mọi lời đàm tiếu thị phi đã bị y thị bỏ ngoài tai.

Ngày 7 tháng Giêng Tây, đúng lúc bán dâm cho Nguyễn Văn Hà Nội, y thị bị bắt tại phạm trường Trước nhân viên kiểm tặc, y thị cung vi nghèo. Sự thật lý do nghèo y thị nêu ra chỉ nhằm che đậy những ham muốn đề tiện: vừa được tiền vừa được khoái.

Riêng trường hợp Nguyễn Văn Hà Nội, mặc dù khai không nhiều nhưng y quả đã phạm tội mua dâm công khai.

Bởi các lẽ nêu trên, chúng tôi yêu cầu ông Chánh Thăm và quý vị trưởng trị đích đáng Indira Cary và Nguyễn Văn Hà Nội chẳng những đề răn chúng mà còn tránh cho xã hội những hậu quả tai hại bắt nguồn từ hình ảnh đàm ô giữa hai kẻ bán dâm và mua dâm công khai.

Cám ơn ông Chánh Thăm. Kính chào quý vị.

BẢN ÁN

Sau biện hộ của luật sư cũ thì, Tòa nghị án:

- 1.— Vô thẩm quyền đối với hôn phối giữa Indira Cary và Nguyễn Văn Hà Nội.

- 2.— Truyền hủy vai trò trọng tài của Indira Cary do cha ông tiếp nhận từ 17 năm nay vì tư cách trung gian đã bị tiêu diệt.

- 3.— Truyền cả hai bị can phải trả tiền và cho hành vi đàm ô của mình vào ngày 07 tháng giêng vừa qua.

- 4.— Nếu hôn lễ giữa Indira Cary với Nguyễn Văn Hà Nội bất thành thì y thị được phép vừa hành nghề Tú Bà vừa thủ vai gái mãi dâm mà không phải chịu một sắc thuế nào cả miễn mỗi tuần phải đi Lục Sĩ một lần để thầy thuốc thử máu, chẩn mạch hầu tránh bệnh giang mai cho khách mua hoa.

THIẾT DIỆN PHÁN QUAN

Sau khi mù Gandhi «đi» với Cộng Sản Bắc Việt, phải đối phó thế nào cho hữu hiệu?

● Không nên tái diễn những phản ứng «lửa rơm» chỉ bùng lên rồi tắt nóm, cần phải quyết đến nơi đến chốn!

Sau khi Thủ Tướng Cải của xứ Cà-ry-cay công khai đi khách với BV, phản ứng tại Nam VN có vẻ khá mãnh liệt. Có thể chia làm 3 loại:

1.—KHO ÁI
Ở nước này, có rất nhiều người tự xưng là «đổi lập», rất hay chống đối. Nhưng trong số đổi lập này phải chia làm hai loại. Có một số rất ít người phân biệt được đổi lập với chánh quyền, và đổi lập với chế độ. Số ít người này đã chủ trương phải bảo vệ chế độ, và đổi lập với chánh quyền. Nói cách khác, đổi lập với chánh quyền để bảo vệ chế độ. Số người rất ít này chống đối nhưng việc làm của chánh quyền có thể làm thiệt hại cho chế độ, và không chống những gì không làm hại chế độ. Những người này cũng cảm phần thái độ thiên vị của chánh phủ Ấn, vì Ấn đã công khai coi trọng chế độ hiện hữu tại miền Bắc VN hơn chế độ Nam VN.

Một số đông những người đổi lập khác không phân biệt chánh quyền và chế độ, đổi lập cả với chính quyền lẫn chế độ, họ coi cái gì cũng chống, gọi là «đổi lập chó đái», giống như con chó, bất cứ chỗ nào cũng có một cẳng lên đái. Những người này chỉ muốn chánh quyền và chế độ bị mất uy tín, nên bất cứ cơ hội nào, nếu thấy chánh quyền và chế độ bị mất uy tín, thì khoái. Họ đã khoái khi Ấn Độ coi trọng BV hơn VN C H. Cho rằng như thế là «đáng đời», là chứng tỏ chính quyền VNCH yếu kém về ngoại giao. Phản ứng như thế rất không nên, vì có vẻ như tiếp tay với kẻ thù làm hại chế độ.

2—PHẢN ỨNG CHÍNH TRỊ

Trước hết, chánh quyền VNCH đã có phản ứng bằng cách không công nhận Ấn Độ là chủ tịch Ủy Hội Quốc Tế nữa, và không cho trường phái đoàn Ấn Độ trong Ủy Hội Quốc Tế được vào VNCH. Chính phủ chưa dám nghĩ tới việc đoạn giao với Ấn, vì sợ cắt thì dễ mà tái lập thì khó.

Thái độ của chánh quyền chỉ có hình thức chiếu lệ. Coi như một biện pháp đe dọa. Mọi khi nào Ấn nâng tòa tổng lãnh sự ở Saigon lên hàng Đại sứ như Hà Nội, thì mọi chuyện sẽ lại như cũ.

Trong khi đó, về phía gọi là «nhân dân» đã có phản ứng mạnh hơn. Chẳng hạn nhiều lần kéo tới trụ sở phái đoàn

Ấn thuộc ủy hội QT, và Tòa tổng lãnh sự ở Saigon hạ, xé và đốt cờ Ấn, đốt hình nộm mu Gandhi, đập phá các tiệm buôn của Ấn kiều đòi chính phủ đoạn giao với Ấn v.v...

Những phản ứng này như một mớ lửa rơm, chắc chắn không đi đến đâu. Nó cũng chỉ như phản ứng trước đây, khi Ấn mời Thị Bình chánh thức thăm viếng mà thôi.

3—PHẢN ỨNG KINH TẾ

Đáng kể nhất, là những phản ứng về kinh tế. Một phong trào đã nổi dậy, đòi:

— Truất hữu nhà đất của Ấn kiều để hữu sản hóa cho người Việt thuê mướn

— Quốc hữu hóa các tài sản của Ấn kiều

— Đuổi Ấn kiều về nước v.v

Một Ủy Ban lâm thời vận động thành lập hội nạn nhân Ấn kiều đã thành lập, và được sự hưởng ứng của cơ một ngàn «nạn nhân Ấn kiều». Một dự luật Quốc hữu hóa bất động sản của Ấn kiều cũng đã được đệ nạp tại Quốc Hội.

Trong các phản ứng kể trên, người ta mong những phản ứng về chính trị và kinh tế sẽ được tách rời ra vì mỗi đảng nhằm một mục tiêu khác nhau.

Về chính trị, cần có phản ứng để buộc chánh phủ Ấn phải xét lại thái độ của họ. Đó là một biện pháp đe dọa. Nếu Ấn nâng tòa Tổng lãnh sự của họ tại Saigon lên hàng Đại Sứ Quán, như đã làm đối với Bắc Việt, thì những phản ứng chánh trị tại Nam VN không còn nữa.

Trong khi đó, những phản ứng về kinh tế nhằm mục tiêu công bằng, xã hội. Người Ấn trước đây đã thao túng dân Tây sang VN lập nghiệp, tự nhiên thủ đắc những quyền lợi không lồ, trở thành chủ nhà chủ đất chủ nợ của người Việt. Đó là một sự bất công, đáng lẽ phải san phẳng từ lâu rồi. Nhưng có lẽ vì chưa có dịp, vì sợ làm như thế sẽ có hại cho mối bang giao Việt Ấn trong lúc Nam VN cần thêm bạn bớt thù. Nay chính phủ Ấn tự ý chơi xấu mình trước đây là cơ hội ngàn năm một thuở, để chánh phủ và nhân dân Việt Nam giải quyết dứt khoát những bất công giữa Ấn kiều và người Việt nạn nhân. Khi đã coi một vấn đề thuộc phạm vi công bằng xã hội, thì sau này, dù Ấn có xét lại thái độ, có chấm dứt sự thiên vị Bắc Việt, vấn đề bất công trên vẫn phải được giải quyết, chứ không thể ngừng lại.

Người ta lấy làm mừng rằng đã có rất nhiều dân biểu nghị sĩ thuộc phái thân chánh quyền có mặt trong phong trào truất hữu bất động sản

của Ấn kiều để Việt hóa. Phái thân chánh quyền thường «lấy thịt đè người», làm nhiều chuyện ngang tai chướng mắt, bất chấp dư

luận. Bây giờ hãy thử dùng cái «thế mạnh» của mình để làm một việc hợp lòng dân xem sao? Mong lắm thay.

● GÃI SÌ

Ngồi rù gãi hàng dài tấn tấn
(Thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

HẾT NGỒI RÙ

Tuần lễ vừa qua, dư luận đặc biệt chú ý tới việc tổng thống chánh thức ký sắc lệnh trao cho cụ Phó gãi hàng một số quyền hành.

1—Toàn quyền về vấn đề diệt tham nhũng.

2—Khôi phục truyền thống học đường

3—Tặng và truy tặng huy chương.

Như vậy là cụ Phó sẽ phải làm việc, hết còn cách ngồi rù gãi hàng dài tấn tấn.

Nếu cụ Phó làm nổi mấy công việc to tát đã được Tổng ủy nhiệm, thì đó là điều tốt. Nhưng dù sao, việc ủy nhiệm cho Cụ Phó cũng cho thấy một thực trạng hơi đau lòng.

Về vấn đề diệt trừ tham nhũng, ngoài các tòa án mà đứng đầu là Tối Cao Pháp Viện có nhiệm vụ chặt mọi mầm mống tham nhũng, còn có Giám Sát Viện là cơ chế được đặt ra với nhiệm vụ chính là diệt trừ tham nhũng. Mỗi năm tiêu xài tới mấy trăm triệu đồng. Thế mà nay Tổng Thống lại còn phải trao đặc quyền diệt tham nhũng cho Cụ Phó, điều này chứng tỏ cái cơ quan có nhiệm vụ diệt trừ tham nhũng là Giám Sát Viện đã hoàn toàn bất lực. Thế mà mỗi năm vẫn tiêu mấy trăm triệu, phí quá.

Về vấn đề khôi phục truyền thống học đường, đây là trách vụ của Bộ Giáo Dục. Trên Bộ GD, lại còn có một ông Phó Thủ Tướng đặc trách Văn Hóa GD, và bên cạnh, có cả một Phủ Quốc Vụ Khanh đặc trách văn hóa. Thế mà Tổng Thống vẫn phải trao trách vụ khôi phục truyền thống học đường cho Phó Tổng Thống. Điều này có nghĩa là Phó Thủ Tướng VH, Phủ Quốc Vụ Khanh VH cũng như Bộ GD đã bất lực về việc khôi phục truyền thống, cho nên Tổng Thống mới phải nhờ Phó TT ra tay.

Mới đây, căn cứ theo ủy nhiệm của Tổng Thống, Phó Tổng Thống đã yêu cầu Phó Thủ Tướng ra chỉ thị cho các cơ quan liên hệ lo việc chấm dứt nạn sách báo khiêu dâm. Đây là trách vụ chính của Bộ Thông Tin. Khi Phó Tổng Thống phải làm công việc của Bộ Thông Tin, có nghĩa là Bộ Thông Tin cũng bất lực.

DỊCH ĐỘC CỬ

Năm con Heo, đúng là năm dịch độc cử. Đầu năm, Hội Đồng báo chí độc cử. Giữa năm, Tổng Thống và Phó Tổng Thống độc cử. Cuối năm, văn phòng Hạ Viện và chủ tịch các Ủy Ban độc cử, Trưởng đã hết. Ai ngờ đầu tháng chạp Âm lịch vẫn còn một vụ độc cử đó là vụ bầu ban chấp hành liên Hiệp Nghị Sĩ Á Châu và Quốc tế chỉ hội Việt Nam.

Mọi năm, ban chấp hành LHNS Quốc

tế do chủ tịch Thượng viện, cũng là chủ tịch Quốc Hội đương nhiệm đảm nhận, và các chức vụ trong BCH bầu theo thể thức đơn danh.

Năm nay các dân biểu nghị sĩ gia nô đã nhất định chơi trò độc cử, loại cho bằng được NS Huyền, và bầu theo thể thức liên danh. Thế là «gia nô» năm hết. Có 1 điều khá đặc biệt là ở Nghị Ban, mặc dầu đã được Hội Nghị Liên Hiệp NS Quốc Tế họp ở Paris hồi tháng 9-71 bầu làm Phó Chủ tịch Ủy Ban Văn Hóa GD, đáng lẽ đương nhiệm được bầu vào phái đoàn đi họp kỳ Hội Nghị sắp tới, cũng bị gạt ra để cho các quý vị khác thay thế, như ông Nghị Tàu Tảng, ông dân Biểu Rcom Anhot v.v...

Độc cử thật lắm trò hay!

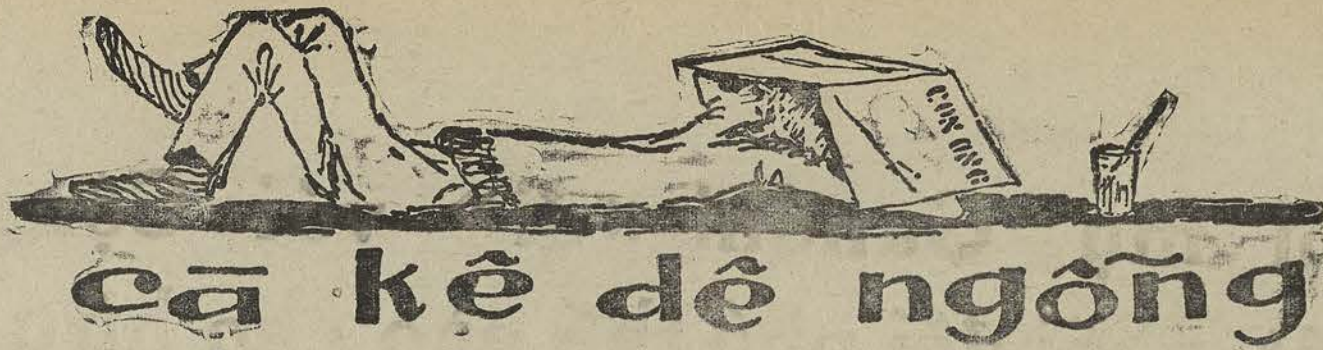
CÔNG CỐC

Một lần nữa, công cứu xét ngân sách của Thượng Viện chỉ là công cốc. Ngân sách năm 1969 Thượng viện cắt nhiều hơn Hạ Viện, đặc biệt cắt mất 100 triệu trong số 500 triệu mật phí của Tổng Thống. Tổng Thống bên yêu cầu phúc nghị để giữ lại. Thượng viện kiên trước Tối Cao Pháp Viện, cơ quan này phán quyết cho T.T thắng, thế là mặc dầu Quốc Hội chưa chung quyết hợp lệ, Tổng Thống cũng cứ ban hành luật ngân sách 1969 y như quan diêm của hành pháp. Sau đó, Thượng viện lại kiên trước TCPV. Tổng Thống bị xử đã vì hiến khi ban hành luật chưa chung quyết hợp lệ. Nhưng rồi chẳng đi tới đâu.

Ngân sách năm 1970 và 1971. Thượng viện cũng cắt nhiều hơn Hạ viện, nhưng khi trả lại cho Hạ viện chung quyết, thì đức thánh Trần đã giúp cho hành pháp cả thắng. Thượng viện cắt xén cả tháng. Hạ viện chỉ cần có mấy phút để bác, thế là công Thượng viện thành công đã trắng.

Năm nay, ngân sách 1972, mặc dầu không có nhiều thì giờ thảo luận, nhưng Thượng viện đã cắt nhiều hơn Hạ viện tới 22 tỷ (HV chỉ cắt hơn 2 tỷ). Khi chung quyết, Hạ viện thua. Đây là lần đầu tiên Hạ viện thua Thượng viện về ngân sách. Nhưng Tổng Thống cho biết ông sẽ yêu cầu phúc nghị để giữ lại mấy chục tỷ bị cắt, khi Quốc Hội phúc nghị, thế nào cũng thua Tổng thống vì không hội đủ tấc số. Thành ra, công cắt xén của Thượng viện vẫn là công cốc.

Năm nào công thảo luận ngân sách Thượng viện cũng là công toi. Do đó nên sửa hiến pháp, không cho thượng viện được quyền làm luật ngân sách nữa: như vậy, vừa thực tế, vừa đỡ tốn thời gian, vật liệu và công lao.

Cả kẻ dè nông

QUYỀN CỦA CỤ PHỐ

Cụ Phố không làm việc ở đình Độc Lập. Cụ dọn về đình Quốc khách. Chắc là cụ nghĩ rằng cụ chỉ là khách, nên cụ về đình Quốc khách?... «Tiên chủ hậu khách» mà... Nhưng nghĩ như vậy là sai, vì mới đây, Đại vương đã giao cho cụ một lúc tới mấy thứ quyền hành.

Còn nhớ ông phó Râu, đã tả cái chức Phó bằng bốn chữ «ngồi chơi xơi nước». Ôi, bốn chữ nào nùng ai oán ấy, đã làm cho cả bốn năm, ông Phó Râu tiêu từng mất cả sự hăng say hoạt động, đã trở thành pho tượng gỗ, cũng có được hưởng đồ cúng tế đấy, nhưng chẳng linh thiêng một chút nào. Vây cánh dần dần rụng bớt. Thiên hạ chỉ muốn vin vây rông, bám cánh phượng để lập công danh. Rông mà vào ao tù, thì tôm tép cũng nhờn như đùa rớt. Phượng mà ở trong lồng, thì cũng chẳng khác gì bồ câu, gà chọi. Bởi vậy, nói đến chức Phó là buồn lắm.

Kề ra thì cụ Phố xa cái Đình Độc Lập cũng phải. Chia ra cánh phải, cánh trái, cũng có vẻ phức tạp. Cùng ở chung một chỗ, nhìn thấy phía bên kia nhận nhíp kẻ ra người vào, lũ gia nô đứng xếp hàng xin vào tiếp kiến cả bấy, mà bên phía mình, «phòng không lạnh ngắt như đồng», thì chắc cụ cũng sẽ chán nản chẳng làm ăn được cái mè gì, rồi sinh ra bất mãn. Mà nếu bất mãn, lại phải làm thơ. Văn thơ gãi háng, chỉ có thể cảm hứng được một lần, gọi là những phút xuất thần. «Lao trung» khác với «Dinh trung». Hơn nữa, ở trong tù, cụ còn được tự do để cho bàn tay sờ được tới cái háng. Ở trong đình, mặc com lê cả vạt, có nhớ tới cái háng, cũng chẳng thể nào tìm được cái để tấn tấn.

Về đình Quốc khách, cụ gần với đồng bào hơn. Nghe đâu, gia đình và gia nhân của cụ cũng đã dọn vào cả đình Quốc khách để biến nơi đó thành tư dinh. Thật là công tư vẹn cả đôi đường. Cụ muốn gần gũi với đồng bào thì... Ồ ngay. Mấy ngày nay, vì sự tranh chấp của Tây mầu quốc và Tây lô can, cái trường đăm ở bên cạnh đình đã được thưởng thức một chút lưu đạn cay. Gió thổi về đình, hơi cay tuy nhạt bớt, nhưng cũng đủ để cụ được hưởng lại một tí không khí của những ngày trước cuộc bầu cử độc diễn. Chắc rằng cụ cũng đã thấy thương đồng bào nhiều hơn, nhờ khói lưu đạn cay cuối mùa.

Theo như hiến định, thì cụ Phố chỉ được làm chủ tịch mấy cái hội đồng lâm cầm. Như Hội Đồng Sắc Tộc, Hội Đồng Kinh Tế, Văn Hóa Giáo Dục. Nói tới những cái hội đồng ấy, thì thật chán mý đời. Hội Đồng Sắc Tộc gồm những ông đen tui, cà răng cẳng tai, nói tiếng Giao Chỉ không thêm bỏ dấu. Cực khổ mà nói thành «cực khổ» thì sao mà chịu được. Cũng may là đi họp hội đồng, các ông Sắc tộc, cũng ảnh hưởng được một tí văn minh thành phố. Các ông mà nổi hứng mặc quốc phục hà tiện vải, nghĩa là chỉ đóng một cái khố, thì làm chủ tịch cái hội đồng ấy, thật nản hết chỗ nói.

Còn làm chủ tịch Hội Đồng Kinh Tế, Văn Hóa Giáo Dục thì cũng chẳng lấy gì làm sung sướng. Toàn những anh già, thờ ra toàn giọng đạo đức, nhưng về đến nhà là đọc ngay bài ca dao «trong nhà gì đẹp bằng... sen». Lúc bàn luận thì nói cứ như ông thánh, ông tướng, nhưng lúc làm sự thì lại biểu diễn những bộ mặt ngẩn ngơ. Lâu lâu, cũng đưa được ra vài ba lời khuyên cáo Nhà Nước, nhưng với đức tính lì. Nhà Nước đã chẳng coi những lời khuyên cáo ấy nặng được kí là nào. Nói tóm lại, những cái hội đồng thật xứng với bốn chữ «hữu danh vô thực».

Ấy đấy, theo như hiến định thì cụ Phố làm chủ tịch vài ba cái hội đồng ấy. Không hiểu từ ngày tuyên thế vinh quang, cụ đã giáp mặt với các hội viên lần nào chưa. Nghe đâu, trong đám hội viên cũng đã có vài ba cụ đi một đường về quê. Các cụ hội đồng ấy dù có lần đứng ra làm một phát về quê tập thể, thì đất nước này cũng chẳng có chi đổi khác.

Sợ cụ buồn, nên Đại Vương phải giao cho cụ một tí quyền hành. Cụ được giao toàn quyền diệt trừ tham nhũng, cấp phát huy chương và phục hồi truyền thống học đường.

Diệt trừ tham nhũng, công việc này có vẻ nặng nhọc đấy. Tham nhũng của xứ này lúc nhúc cứ như rừng cây, mây biển. Có kẻ cho rằng, cứ đếm sao ở trên trời, có bao nhiêu vì sao, thì tham nhũng ở xứ này nhiều đến bấy nhiêu. Lớn tham nhũng theo lớn, nhỏ tham nhũng theo nhỏ. Anh Dũi Cui gác đường có thể võ thông cảm. Anh khảm sô gia đình có thể võ nhậm xả.

Còn những anh lớn, sự tham nhũng được điều nghiên một cách qui mô và sách vở hơn, nên mấp địa hơn. Từ ngày Nhà Nước in thêm giấy bạc một ngàn, nên tham nhũng ở xứ ta lại càng thêm phát triển. Đã thông cảm hay nhậm xả, thì ít khi nào xảy ra sự thổi lạt tiền lẻ. Cầm cả cho gọn ghẽ và cho tiện việc chính phủ. Ngày cụ Phố còn làm tề tướng, cụ đã nói một câu để đời. «Nếu mà diệt hết tham nhũng thì lấy ai ra mà làm việc». Muốn diệt trừ một người tham nhũng, thì phải cứ cả những người điều tra, người điều tra, rồi cứ thế theo một hệ thống dọc, dài đẳng đặc. Càng nói ra thì lại càng thêm nản.

Đúng lý ra, thì việc diệt trừ tham nhũng là của Viện Giám Sát. Hiến pháp đã ghi rõ như vậy rồi. Nay Đại Vương lại giao cho cụ Phố công việc này, thì chẳng khác gì tặng cho các ông Viện Giám Sát một cái tát tai đích đáng. Như vậy là Đại Vương đã chệ sự làm việc đặc lực của một Viện, mà Chủ tịch là cụ già khả kính họ Ngô, có tình máu mủ với Đại Vương và quan Thượng Thư Bộ Học. Người đời thường nói «một giọt máu đào hơn ao nước lã». Nay Đại Vương coi ao nước lã hơn giọt máu đào, thì làm túi cho giọt máu đào nhiều quá.

Cũng tưởng rằng, được giao việc diệt trừ tham nhũng, cụ Phố sẽ biểu diễn ngay những đường thật gân. Nhưng nào ngờ, chưa kịp ra tay, cụ đã bị trúng ngay một đòn của con ngựa non háu đá Ngô xuân Thọ. Thăng cụ này dám tố cáo rằng cụ đã điện thoại can thiệp về vụ tham nhũng của anh chàng Giám Đốc Công Ty Đường. Chẳng cần phải nói cũng biết ngay cụ Phố, tất nhiên cụ phải nổi giận. Cụ đưa ra ba tòa ông lớn để kiện, nhưng rồi cụ lại rút đơn vì nghĩ tình con cháu trong nhà. Chưa kịp xuất quân đã gặp ngay điềm bất lợi. Chắc rằng việc diệt trừ tham nhũng của cụ rồi đây cũng không khá được.

Thêm một tí quyền hành nữa, là Đại Vương đã ủy quyền cho cụ được phân phát huy chương. Những huy chương mà cụ có quyền ban phát là Báo quốc huân chương và Chương mỹ Bộ Tinh, mà theo như mấy nường đài Ti Vi chú thích, thì đó là những huy chương cao quý nhất của nước Giao Chỉ Cộng Huê. Có kẻ cho rằng cái quyền ban phát huy chương là bổ túc thêm vào sự diệt trừ tham nhũng. Diệt kẻ có tội, thì phải ban thưởng cho người trung nghĩa. Đó mới chính là ý nghĩa của đạo trời và đạo người. Lấy bát chố thừa mà vá vào chỗ rách. Cụ vừa đóng vai ông Ác, vừa đóng vai ông Thiện. Như thế, may ra mới tránh được bị kịch Trần Ngọc Châu, vừa được án thưởng Báo Quốc Huân Chương, lại vừa được đi tù vì tội phản quốc. Nhờ cụ, mà may ra những cảnh này không còn xảy ra nữa.

Không hiểu sao Đại Vương lại giao cho cụ Phố những công việc nặng nhọc như thế?... Cả nước này, người nhìn Tivi ngày tuyên thế vinh quang, thấy cụ lên đài xuống đài, không những phải chống ba toong, mà lại còn phải người đỡ hai bên nách. Tuy rằng được thưởng thuộc Mỹ rả lại mách, nhưng hình như những con vít trong người cụ vẫn chưa được vặn chặt, nên còn lỏng lẻo. Giao phó cho cụ những công việc

nặng nhọc như thế, có khác gì xin bớt đi của cụ một ít thời gian giải háng.

Cụ được quyền ban phát huy chương. Chắc là cụ chỉ có quyền đề nghị vì việc ký, vẫn phải là Đại Vương. Nhưng với quyền đề nghị thì cũng đã lớn lắm, được xếp ngang hàng với các ông tư lệnh và chỉ huy trưởng. Thiết nghĩ thì huy chương chẳng của riêng ai. Cho một cái huy chương cũng chẳng làm cho ai kia lớn người lên được một tí. Nhưng có được quyền ban phát huy chương để làm điều ăn oán giang hồ, cũng hay.

Trách nhiệm thứ ba mới thật là nặng nề. Đó là việc phục hồi truyền thống học đường. Đây mới chính là sở trường của cụ. Những quyền hành kể trên, chỉ thuộc về số đoan. Ngày còn làm tề tướng, cụ cũng đã bắt mấy chú học trò xuống đường hoan hô, đã đảo năm dài ra trên hè phố, phết cho mấy roi vào đít kèm thêm vài lời răn dạy. Học trò là phải đi học. Học trò không có làm chính trị. Phải để việc làm chính trị dành riêng cho các ông... thầy giáo già. Ngày đó, cụ cũng đã quyết tâm phục hồi truyền thống học đường bằng những lời răn dạy sang sảng như ông Không Tử ngày xưa, giảng bài trước ba ngàn đệ tử. Cụ không thành công, vì thời gian dành cho cụ ít quá. Nay cụ có tới bốn năm, để phục hồi truyền thống học đường, thì thành công là cái chắc. Mấy cái trường ở gần đình Quốc khách, như trường Lê quý Đôn trường Marie Cút, ở gần được cụ, chẳng khác gì được gần hoa chi, hoa lan, chắc sẽ phục hồi sớm nhất.

Phục hồi truyền thống học đường, là dẫn dắt học trò về nguồn, tìm lại vóc dáng người học trò trong quá khứ. Chắc rồi đây học đường sẽ giảng dạy cho học trò biết thế nào là truyền thống. Phải tôn trọng tinh thần dân tộc. Nước chúng ta là nước Giao Chỉ, có văn hóa riêng, có ngôn ngữ riêng, vậy học trò phải bảo tồn, phục hồi văn hóa và ngôn ngữ. Học trò nghe giảng như vậy, sẽ hiểu thấm thía lắm. Rồi lúc ra đường gặp những chiếc xe mang bảng số có chữ EF, Fj. Bèn lấy làm lạ, vì học đường Giao Chỉ, dạy chữ quốc ngữ, hăm bốn chữ cái của ngôn ngữ nước ta, chẳng có thấy chữ F, chữ J. Như thế là Nhà nước đã làm gương phục hồi truyền thống học đường trong sự lai căng, mất gốc.

Đám học trò lại còn bị ám ảnh một cảnh trực tiếp truyền hình ông lớn tới thăm trường con gái. Trong bài diễn văn ứng khẩu, ông lớn đã xưng chức vụ của mình làm ngôi thứ nhất, thay cho chữ tôi chữ ta. Rồi ông lớn kể lại những kinh nghiệm chọc gái, là nữ sinh của trường, và thành tích trừu ghẹo bà giáo sư già. Lúc đó, đang mang một mái tóc bực phơ ngồi khiêm nhượng ở hàng ghế dưới. Hình ảnh của bậc đàn anh, đã ghi đậm nét đến như thế, thì việc phục hồi truyền thống học đường của cụ Phố, ấy thế mà khó đấy.

Nhưng cũng xin chúc cụ thành công... Vài ngày nay, thấy cụ đã ra tay bằng cách là nhờ Bộ Thông Tin, nói đúng ra là Sở Phối hợp Nghệ Thuật, và Hội Đồng Báo Chí, tiếp tay với cụ, diệt trừ nạn khiêu dâm trên báo chí. Phục hồi truyền thống học đường, chưa đánh thẳng vào học đường mà lại đánh vào báo chí trước, kể ra cụ cũng cao kiến lắm vậy.

Với ba quyền hành được kể như ba trách nhiệm, là diệt trừ tham nhũng, ban phát huy chương và phục hồi truyền thống học đường, nếu cụ thành công thì cụ có công lao rất lớn với đất nước này. Thời gian còn tới ba năm, mười tháng nữa. Cứ từ từ, cứ thông thả. Dục tốc bất đạt. Chúng tôi đang vỗ tay hoan hô nhìn cụ tà tà chống gậy đi về đích.

DÊ HỨC CAN

Biết mà?

PHONG TRÀO CHỐNG CÀ RI CAY SẼ ĐI VỀ ĐÂU ?

Trong số báo trước, bạn Con Ong đã hoan hỉ giới thiệu Ủy ban Lâm thời vận động thành lập Hội Nạn nhân Ấn kiều, đồng thời cũng đã kêu gọi đồng bào cả nước, nhất là những đảng viên tự nhận là thương dân, thương nước, những dân biểu, nghị sĩ hãy tiếp tay với Ủy ban để thân tặng cho bạn cà ri cay một bài học xứng đáng về cách xử thế ở đời.

Tuy nhiên, cho tới nay, bạn con CO bắt đầu cảm thấy thất vọng. Cái Ủy ban tự nhận là sẽ đánh đấm kịch liệt bạn cà ri cay nói trên đã không đáp ứng được lòng kỳ vọng của mọi người. Thứ nhất là vì quý vị trong ủy ban có khuynh hướng chỉ thích quảng cáo rầm rộ và đạo ta búa lớn bằng mồm thôi chứ dèch thích tranh đấu thật. Thứ hai là các dân biểu, nghị sĩ, nghị hèn đã lặn đi đâu hết cả, thực hiện đúng chủ trương chỉ ăn tục nói phét thôi chứ không vì dân vì nước con mẹ gì hết. Ngay cả những anh từng hăm dọa sẽ ám sát người này, xử tử người kia, nay cũng chẳng thấy mặt mũi ở đâu. Trước đây, có người mới chỉ mờ mờ đề nghị nên sửa điều 4 Hiến pháp cho nó phù hợp với thực tại thì lập tức đã bị các bố ấy lôi cổ ra đòi ám sát và xử tử ngay, nhưng giờ đây trước việc bạn cà ri cay dầm mình trắng trợn với thằng CSBV thì các bố ấy lại cảm miệng như hến. Chờ mãi vẫn chẳng thấy người dân biểu lùn nhất nước lôi cổ một hình nộm để tên bà già giết giặc Indira ra xử tử cho vui.

Hiện tại, phong trào chống cà ri cay mới chỉ biểu diễn được mấy màn như: xé cờ Ấn độ, căng vải biểu ngữ và đập phá tượng trưng mấy tiệm buôn của bạn cà ri ở đường Tự do, đệ nạp một dự luật đòi tịch thu tài sản của Ấn kiều lên viện Hạ hộ, đe dọa sẽ không trả tiền nhà, tiền đất tiền vay xanh xít đít đui cho bạn cà ri cay... Khi xé cờ Ấn độ thì quanh đi quẩn lại vẫn chỉ có ông ký giả lùn Văn Chi. Khi căng biểu ngữ và đe dọa mấy tiệm buôn Chà và ở đường Tự do thì cũng chỉ có chừng "mười thanh niên yêu nước" kéo tới làm ồn ào một lúc rồi chờ cảnh sát huyết còi đến can thiệp là lại rút lui trong vòng trật tự. Còn khi nộp dự thảo luật tịch thu tài sản Ấn kiều lên viện Hạ hộ thì chưa biết tới tết Congo nào các đảng dân biểu mới có thì giờ xét tới!

Thành ra, tất cả chỉ nặng phần trình diễn. Mang danh cả một ủy ban hùng hùng hồ hồ mà chỉ hành động được như thế thì yếu quá. Lẽ ra quý ủy ban đã phải làm được hơn thế, tức là phải huy động được một lực lượng quần chúng đông đảo cầm thù bạn cà ri cay, chứ không phải chỉ loe ngoe có ông Văn Chi và chừng "mười thanh niên yêu nước". Cũng không phải chỉ hăm dọa một vài tiệm buôn và nộp một dự luật lên viện Hạ hộ là đủ. Đối với bạn ngoan cố, phản bội, quay quắt như bạn cà ri cay kia thì dự luật làm con mẹ gì cho mệt ra! Đối với chúng, chỉ có luật rừng, chỉ có luật của quần chúng mới có thể trừng trị nổi.

Tuy nhiên, theo bạn C.O, mọi việc rồi cũng lại được "giải quyết êm đẹp" như thường lệ và phong trào chống Ấn kiều sẽ kết thúc không kèn không trống vì những nguyên do sau đây. Nhà nước ta vẫn còn mong được chính phủ của bà già giết giặc Gandhi đẩy lên hàng đại sứ và nhà nước Mèo vẫn chưa muốn giải tán cái Ủy hai Quốc tế ăn hại ở xứ này. Một khi vẫn còn cái ủy hội ăn hại đó thì dù muốn dù không, các bố cà ri cay cũng vẫn còn được ngồi chễm chệ ở chiếc ghế chủ tịch như thường lệ. Và bởi thế cho nên, hiện tại, dù cho có lập thêm hàng trăm ủy ban chống cà ri cay đi nữa mà không có thực tâm hành động thì kết quả cũng chẳng đi tới cái thế giới nào. Cuối cùng, đầu rồi cũng vào đây cả. Và những nạn nhân của bạn cà ri cay sẽ lại phải ở cõn nộp tiền đất, tiền nhà, tiền xanh xít đít đui cho chúng.

Nhưng dù sao cũng thử chờ xem các nhân tài trong ủy ban tranh đấu chống cà ri cay hiện tại sẽ xoay sở ra làm sao. Thứ xem quý vị có làm nên trò trống gì hay là lại đánh trống bỏ dùi, há miệng mắc quai để Tây nó cười cho thì bỏ mẹ!

TÂY MŨI TỆ VÀ TÂY MŨI LỖ

Đó là hai thứ Tây đang đánh nhau chí chóe tại một số cơ sở Tây như bệnh viện Tây và trường học Tây. Theo các ông Tây mũi tẹt thì đang có một sự kỳ thị trầm trọng giữa Tây mũi và Tây gò loa. Tuy cùng là Tây nhưng các ông Tây gò loa chính hiệu thì được ưu đãi, được làm ít ỉn nhiều, lại có quyền hành ăn trên ngồi trốc. Trong khi đó, các ông Tây mũi lều lều thì bị bạc đãi, bị làm nhiều ỉn ít và bị coi như dân bản xứ vậy. Bởi thế cho nên các ông này mới có một sự đĩnh công để phản đối. Các ông còn lập hẳn một Ủy ban Chỉ đạo để tranh đấu nữa.

Cuộc đĩnh công tại các bệnh Tây tương đối êm thấm, nhưng tại các trường học thì đã tạo nên một sự rối loạn, la hét và lập tức cũng có một sự biểu diễn lưu đạn cay. Gần đây, các đảng bạn dân được nghỉ ngơi hơi kỹ nên đã bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy chân tay. Nay, nhờ các ông Tây tranh đấu, các đảng ấy lại có cơ hội được hoạt động. Do đó, khối lưu đạn cay lại có dịp bay mù mịt nhưng không phải cho đồng bào Annamta ngủi mà cho các ông Tây thưởng thức. Có lẽ chẳng mấy khi các ông ấy lại được thưởng thức món ăn chơi hào hứng như thế. Nhưng không biết đã có phát "ava chạm mạnh" nào xảy ra chưa?

Bạn CO đề nghị với các đảng bạn dân, cần là Tây mũi lại càng nên "ava chạm mạnh". Bởi vì các ông Tây này tranh đấu chẳng có chính nghĩa con mẹ gì cả. Các ông ấy không tranh đấu cho hòa bình, cho tự do dân chủ như chúng ta. Cũng không tranh đấu vì cách mạng mùa thu, mùa đông gì cả. Các ông ấy tranh đấu chỉ cốt đòi cho được quyền lợi ngang với những thằng Tây chính hiệu. Có nghĩa là giờ đây các ông ấy chưa được coi là Tây chính hiệu nên phải tranh đấu đòi cho bằng được quyền đó. Thật nhục nhã cho những thằng vong bản, mất gốc ấy.

Là dân Annam, sinh sống ở nước Annam thế mà chúng lại đi theo Tây, nhập dân Tây, liếm đất Tây thì dù có bị Tây chính hiệu nó khinh bỉ, hành hạ cũng là đáng lắm. Trong khi những người Việt bản xứ phải chịu mọi thiệt thòi gian khổ; phải đi lính, phải chết chóc, phải bảo vệ Tổ quốc thì những tên Tây mũi kia đã từ bỏ mọi giống từ bỏ trách nhiệm từ bỏ quốc gia đi theo Tây. Lẽ ra chúng không đáng được sống ở đất này, ăn cơm gạo của xứ sở này. Thế mà chúng không biết thân, lại còn bày đặt tranh đấu ồn ào, làm phiền cho mọi người.

Trong những cuộc tranh đấu trước đây cho HB cho tự do dân chủ, cho quyền lợi của tổ quốc, có bao giờ thấy mặt mũi chúng đâu. Vì chúng chỉ tranh đấu cho quyền lợi của chính chúng. Chúng đòi được ngang quyền lợi với bạn Tây chính hiệu. Vậy, tại sao chúng không rút về chính quốc mà tranh đấu có phải hơn không? Cuộc tranh đấu hiện tại của chúng chỉ làm nhục lây cho những người Việt yêu nước, làm nản lòng cho các chiến sĩ đang ngày đêm phải chiến đấu gian khổ ở chiến trường.

Bạn CO vốn không ưa gì bạn Tây, bạn Mèo, nói chung là bạn ngoại quốc ở xứ này, nhưng lại càng không ưa bạn mất gốc Tây mũi, Mèo mũi, kia. Bạn chúng cần phải bị kỳ thị, bị bạc đãi hơn nữa mới xứng đáng với cái tội phản bội nòi giống, phản bội tổ tiên của chúng. Hiện tại, cuộc tranh đấu của chúng dù có được thành công chẳng nữa cũng chẳng liên quan gì tới đời sống của đồng bào ta, chẳng làm vinh dự chút nào cho dân tộc ta. Bất quá bạn chúng sẽ được những thằng Tây chính hiệu bố thí thêm cho một tí quyền lợi rồi chúng sẽ lại nhờn như người nhện chúng ta dúi khổ, chết chóc, nhìn chúng ta bị áp bức, khinh miệt. Đối với chúng, đất nước này còn hay mất, dân tộc này no hay đói, chúng không cần biết tới. Chúng không đi lính, không đóng thuế, không phục vụ một tí gì cho quốc gia cả. Vì chúng là dân Tây mất rồi. Vì ông bà của chúng là ông Gaulois nào đó chứ không phải là ông Hùng Vương.

Hiện tại mới là bạn Tây mũi. Trong tương lai, nếu đất nước này lại sản xuất thêm bạn Mèo mũi nữa thì khổ nạn quá. Nhưng thật ra, cần gì phải tranh đấu, hiện tại chúng ta đã chẳng cần gì phải đứng vì các ông Mèo mũi rồi đó sao? Những cuộc cách mạng mùa thu, mùa đông hiện tại há chẳng là sản phẩm của các bố đó sao?

QUẠT MỒ

NGUYỄN DU S.O.S!

Từ ngày di cư 1954, trường Trung Học Trần Lục đã trải qua bao cay đắng bạc đãi, cho đến nay Bộ Võ rừng mới cho xây cất một cơ sở gọi là có trên khu đất trong cơ xá sĩ quan Chí Hòa và cái danh là Trường TH công lập Nguyễn Du, thật là hãnh diện và vinh dự cho đám HS được học dưới mái trường mang tên một nhà đại văn hào VN!

Nhưng vinh dự chưa thấy đâu mà từ đầu niên khóa tới nay các em HS đã phải gánh chịu nhiều khổ cực nào là trường ốc thiếu tiện nghi, sinh lây bụi bặm, nào là cảnh HS bị một số người đưa hơi các ông Tướng tá trong cơ xá để ăn hiếp, cộp giạt, đánh đập bắt chấp sự rần rẩy của các ông Tướng Tá bố mà hậu quả đã đưa đến vụ bãi khóa sáng ngày 17-01-72 của toàn thể HS Trường Nguyễn Du. Được biết đây chỉ là hành động tự vệ nhằm cảnh cáo bạn người ý quyền thế nào tình trạng cộp giạt, hiếp đáp còn xảy ra thì HS sẽ có biện pháp mạnh không thể lường trước được.

Giới PHHS thì mong rằng các cơ quan an ninh hữu trách hãy lưu tâm để chặn đứng tình trạng trên để con em họ được an tâm học hành; đồng thời xin linh hồn cụ Nguyễn Du có linh thiêng hãy che chở và phù hộ cho đám trẻ đầu xanh, cho

thầy cô bớt lo sợ vì du đảng kaki, cho thầy Hiệu Trưởng Ngọc bớt lo nghĩ để mái tóc đỡ bạc trắng, cho Tướng Khuyển nhiều nghị lực để tiếp tục giúp đỡ thầy Ngọc kiến tạo thêm cái cơ sở tối cần thiết cho HS.

Riêng C.O khi quan sát khu vực trường Nguyễn Du thì rất cảm động và thân phục sự chịu đựng khổ cực của các em HS và giáo sư tại đây, nhưng chẳng biết làm gì hơn là kêu gọi những vị chánh khứa, những nhà xã hội, những kẻ nhiều thế lực, tiền rừng bạc biển hãy ghé qua để rồi tùy nghi giúp đỡ, nhân tiện cũng nhắc ông tướng Lee Sen Hoo nên sớm có lực lượng công binh Đại Hàn lập giúp hai cái ao trước sân trường để ghi thêm một kỷ niệm tốt đẹp tại VN trước khi quý vị khản gỏi về Cổ quốc.

CÒN ĐÂU LÀ TINH THẦN: NGÔ TƯỚNG QUÂN

Liên tiếp trong tuần qua, báo chí Giao chỉ cũng như các nguồn tin Tây phương đã nhép nhàng đăng tải những lời báo động thất thanh của Ngô tướng quân, ở Miền cao nguyên đất hiểm, rằng thì là: Vi Si đang hùng hổ, hung hăng nắm chính lĩnh hàng chục vạn tinh binh, sát vùng ba biên giới, để toan tính nuốt những phần đất ven biên. Nay, lại thấy Ngô tiên sinh la lớn rằng: Vi Si âm mưu chiếm Pleiku để làm thủ đò lấy le với loạn cầu.

— Ô kìa! sao mà kỳ cục vậy nhỉ! Ai chả biết Pleiku — hiện là nơi đặt Tổng hành dinh của Ông Ngô Dzu, 1 tướng 3 sao, mà cũng ở Pleiku, còn thêm hai tướng nữa lặn: đó là Tướng 1 sao Lam Sơn và Tướng Hạnh 2 sao. Vị chỉ đi là ở đất đó có

tới 3 Ông Tướng nằm bên nhau, ngồi bên nhau! Nếu Vi Si quyết chiếm làm thủ đò, thì...tụi nó định Mời Tam Tướng Quân Đi Ngủ Tị Nạn Núi Mồ? Và, tổng hành dinh quân đoàn 2 bây giờ biết cất vào chỗ nào đây?

Như thế là Vi Si nói hoảng, nói tiêu, hay là nói trong lúc đang ngủ mơ — chứ có lý nào, mà... chúng dám chọn cái lãnh thổ, có 3 Tướng lãnh nổi danh của Annamta, từng được mô tả là đánh giặc cũng hăng, mà đánh lính cũng hăng như điên... Chẳng lẽ, lại để cho Vem, đánh chạy dài hay sao?

Xin đánh cá là Vi Si sẽ không thể quạt nổi Pleiku, nếu như, chúng ta còn thấy mỗi tối ông Ngô Dzu vẫn về ngủ ngon lành tại tư thất của ông ở tỉnh này!

Riêng về nhóm CO thì... cứ nghĩ lầm lầm rằng: giữa tình cảnh thập phần gay gắt, mà báo Saigon đã loan tin 8 cột có ngoặc kép: Tướng Dzu báo động: « tình hình nghiêm trọng », ấy thế, mà cũng vẫn mấy ông báo bỏ lại bất mí tin riêng rằng: Tướng Dzu sẽ về trường võ khoa Thủ Đức, hay Đổng Đế (Nhạ Trang) và Tướng họ Phạm tên Thuận sẽ thay họ Ngô tại vùng đất đang được mô tả là vô cùng rối rắm, tưởng như đi đong đong đến đít rồi vậy! Thứ nói, tin loan loạn xạ như kiểu này, thì... « còn đâu là tinh thần để Tướng Dzu » bình tâm phác họa kế hoạch tiêu diệt địch. Trong lúc, chính quân ta cứ lầm le tiêu hao tinh thần 1 ông Tướng của ta, đang bù đầu lo chuyện 3, 4 sư đoàn Bắc Việt, chỉ chực nhào vào ăn thua đủ, với quân sĩ cao nguyên. Nay anh em 1 tí chữ, để qua còn đã mình mình giết giặc...

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

AI ĐI DÂN, DÂN NÀO ĐI ?

Câu chuyện khởi đầu từ chùa Ấn Quang. Một bữa, các thầy bỗng phát ra cái tin: tình hình Miền Trung nhất là địa đầu giới tuyến, sắp rắc rối, phải giúp đỡ phát từ đi chỗ khác chơi mới được.

Mọi người giật mình, đoán ngược đoán xuôi. Người thì nghĩ là sắp có đánh lớn. Người khác lại lo không chừng xảy ra cái vụ «trái độn» là bỏ mạng! Một vài tờ báo báo hoàng hơn Dzua bèn lôi các Thầy ra quạt cái tội dâm chủ trương đi dân làm hoang mang dư luận.

Các thầy bị quạt đau quá, phải cải chính lia lịa: «Đầu có, các bản tăng đâu có chủ trương đi dân, xin đầu mà đi? Chỉ khi nào các con nhà Phật đi tới đâu thì các bản tăng lo giúp được tí nào hay tí nấy, vậy thôi!»

Quả nhiên, ít ngày sau mới vỡ lẽ ra là chính Quan Đầu tỉnh Quảng Trị tiến dân tỉnh mình về tán Phước Tuy an cư lạc nghiệp, và lại có cả cụ Phan quốc Vụ lo tiếp tế, tìm đất cắm dùi cho đồng bào thì ra là Nhà Nước đi dân để cho các thầy bị quạt, Quýt làm Cam chịu!

Các thầy bị oan ôi ông địa bèn đi đếm đầu người và hô lên: trong số 1275 đồng bào về Phước Tuy chơi, có tới 1200 đồng bào của Chúa, còn con của Phật chỉ lèo tèo mấy chục mạng!

Ông nghị Trương tiến Đạt nghe nói động lòng, cũng xuống tận nơi đếm đi đếm lại và hô to: chỉ có 600 đồng bào của Chúa mà thôi, các thầy Ấn Quang đếm lộn.

Đĩ nhiên các thầy sẽ không chịu thua, sẽ còn đếm lại nữa, và cuộc tranh luận về «con số» sẽ còn một đờ rài rất ích quốc lợi dân!

CẦN GÌ NÚI NGŨ HÀNH ?

Ngũ Hành sơn ở tỉnh Quảng Nam từ lâu được coi như một trong những danh lam thắng cảnh của xứ Annamta.

Nhưng gần đây, dân Quảng Nôm lấy làm một sự lo sợ ngọn núi này sắp biến mất đến nơi, dân địa này hết đường lấy le với bà con tỉnh khác. Bởi vì các ông nhà thầu đã ủa nhau tới đây, hết nỗ lực lại cuộc, lại đục đẽo. Theo cái điệu này, chẳng mấy lúc Ngũ Hành sẽ thành Tứ Tỏi, rồi Tam Viên, Nhị Hòn và cuối cùng chỉ còn trở lại Một Cột.

Như thế xét ra cũng phải, chứ cái thời buổi Kinh tế Mùa Thu này danh lam thắng cảnh có đem ra găm được đâu? chẳng thà để người ta đục đẽo thành giấy in hình Đức Trần, Đức Quang Trung đem về cất trong tủ sắt, xét ra được việc hơn nhiều!

Còn như nếu có ai nặng đầu óc hoài cổ, thích được ngắm núi Ngũ Hành, thì chỉ cần lãnh một tấm hình chụp hồi năm xưa năm xưa, đem về treo ở nhà thì tha hồ ngắm nga «đá vẫn thì gan cùng tuế nguyệt».

Trong khi đá thứ thiệt đã thành bin đĩnh nhà lầu, đã chui vô trương mục ở các ngân hàng để thi gan cùng các tài phiệt và hạm nhỏ, hạm lớn!

CẦN THIẾT LẬP ĐẠI HỌC TRI CỤ CHO BẠN NÀY

Thầy cô đang giảng dạy, học sinh các lớp đang chăm chú ghi chép, lắng nghe... thì một tiếng nổ dữ dội bỗng phát lên. Tiếp theo là hơi cay bốc lên mù mịt khiến tất cả thầy trò đều khiếp hãi bỏ chạy tán loạn.

Diễn cố trên đây vừa xảy ra mấy hôm rồi tại trường Marie Curie, một trường «cổ lớn» ở Saigon với thành phần học trò toàn là con nhà khá giả. Và dĩ nhiên thủ phạm vụ nổ bắt từ vừa nói không ai khác hơn là một đảng học sinh «cổ lớn» trong trường. Đảng học sinh dễ sợ này vốn là quý tử của một quan thượng thư, chơi trò bẻ hội đồng hoặc tham dự vào đảng cướp bịt mặt tổng tiền, vân vân, vân vân thường đăng tải trên mặt nhật trình không thiếu. Và đứng trước tình trạng sa đọa đáng khích lệ này của bọn học sinh con nhà giàu, nhiều người đã có chung ý nghĩ rất hợp lý

là cần phải mau chóng thiết lập một trường đại học Tri Cụ dành riêng cho chúng thì họa chẳng kỷ luật học đường mới có cơ sớm được văn hồi.

THẮT NỮ ĐỂ CHẾT SAO

Từ 1 tuần lễ nay, đài phát tiếng phát hình nhà nước đã bắt đầu ra rả kêu gọi toàn quân toàn dân ta nên tiêu pha tằn tiện trong dịp tết con Chuột sắp tới, kéo hao phí tiếc lắm. Sự kêu gọi đồng hướng đi lên của nhà nước khiến nhiều đứ ngoạ quốc cứ định ninh rằng dân chúng nước Giao Chi bây giờ đều giàu có cả, ai cũng quen sai sang không, đến nỗi nhà nước phải sốt ruột dùm ghê gớm đến như thế. Rút cuộc chỉ có người trong chăn mới biết chăn có rận. Chỉ có dân Giao Chi mới cảm thông được nỗi mìa mai cay đắng chứa đựng trong những lời hô hào «tằn tiện» của nhà nước Giao Chi thôi. Tính ra chỉ còn hơn hai mươi ngày nữa là mụ Tết đã huỳnh huych đến gõ cửa hỏi thăm sức khỏe. Nhưng số người sẵn tiền dư bạc đê, trong xã hội Annamta bây giờ để có thể vui xuân đón tết quả thật đếm được trên đầu ngón tay. Còn đại đa số đều thuộc loại «mướp» kinh niên, «đội» hết thuốc chữa từ khuya rồi. Nhờ ơn mưa móc của thiên tai bão lụt, của những biện pháp kinh tế sáng choang đã và vừa ban hành, đồng bào miền Trung lâm nơi đã phải ăn cả cây xương rồng thay cơm, cũng như nhiều gia đình quân công tại miền Nam Giao Chi đã phải uống nước cơm thay sữa bò, uống «tàn nhang nước thải» thay thuốc men trị bệnh.

Bởi vậy cái tết con Chuột sắp tới dù muốn dù không thì nhất định cũng sẽ là cái tết khắc khổ kịch liệt của tất cả quân dân Giao Chi rồi. Nhà Nước khó khăn hào kêu gọi làm chi cho mất công. Vì bụng dân đã lép thấy mẹ rồi, buộc thắt thêm nữa để ra hết nghĩa địa sao!

ĐẬU ĐỎ BÌM LEO

Tòa tỉnh Long An vừa ra một thông cáo cho biết, có tất cả 15 ứng viên thất cử trong kỳ chạy đua vào viện Hát Bội vừa rồi bởi thường mỗi người đứng 167 xin cho nhà nước, vì số phiếu quá kém không đủ mức luật định nghĩa là 10 phần trăm trong tổng số cử tri đi bầu. Kể thì cái sự đòi bồi thường tiền này cũng chẳng có chi đáng nói, nếu trong số 15 ứng viên xấu số kia không có tên cậu Sáu Rolex, một đảng viên trung kiên cốt cán của đảng phong bì hồi còn mò ma nhiệm kỳ hát bội vừa rồi,

Hồi đó cậu Sáu Rolex quả thật là một kếp hát đầy phong độ trong đảng phong bì. Cậu luôn được gán kê bễ trên, cậu phụng sự trào đình thật đặc lực, Ai cũng định ninh cậu sẽ dẫn đầu oanh liệt chạy đua vào viện hát bội thêm 1 phủa 4 niên nữa. Ngày nghe tin cậu về ngang với hạng đèn đỏ, thiên hạ thấy đều rụng rời, sững sốt. Chả phải người ta có cảm tình với cậu hoặc thương hại bao công lao ngưi mã của cậu bị đi ô tô bương trong phút chốc, mà người ta chỉ ngỡ ngàng trước cái sự đòi không ngờ lại chó đê đến thế. Chó đê kịch liệt chứ cóc phải sơ sơ. Và nay thì nó lại càng chó đê đê sợ hơn bao giờ hết khi nghe tin cậu Sáu Rolex đang bị bồi thường thất cử. Đảng rằng số bạc hơn trăm xin đổi cậu sáu không là gì cả, nhưng nó chứa đựng cả 1 đại dương cay đắng, đôn đau còn hơn bị thiên chim nữa. Và đó chính là 2 tấm gương sáng ngời cho các đồng chí của cậu tại viện Hát bội bây giờ, 4 niên tuy dài nhưng cũng trôi qua mau chóng vô cùng.

NÂNG BỊ CỤ PHỐ GÂN !

Cụ Phố gân vừa chính thức được bẻ trên giao phó cho 1 lỗ trọng trách lớn lao: Toàn quyền diệt trừ tham nhũng, toàn quyền gấn những loại mẽ đay cao quý nhất nước, toàn quyền khôi phục truyền thống học đường. Như vậy chứng tỏ là vua ta đã giữ ý boong loi hứa ngày cùng cụ Phố đứng chung một liên danh độc diễn: «Phố ngoan Phố sẽ có quyền». Cụ Phố gân nay đã có quyền Rút quyền như sau này không kể những quyền hèn mà Hiến Pháp đã quy định nội những quyền vừa do bề trên ầu yếm đặt vô tay cụ cũng đủ kniea cụ

ĐA DANH cầm tròn

Phố từ nay sẽ rất bận, rất vất vả; hết đường ngồi rù gãi háng. Cụ sẽ phải uỳnh lộn với con ma tham nhũng suốt ngày suốt đêm; sẽ phải nghiên cứu hàng đồng hồ sơ tường thường huy chương, cũng như sẽ điên đầu với tụi học trò bụi đời hỗn láo Ôi, bao nhiêu nhiệm vụ phải làm như thế thì đến thanh niên sung sức như Héc quyn cũng mệt phờ râu trề huông hồ là cụ Phố. Dù là cụ Phố gân. Bởi vậy bọn C.O thành tâm cầu xin Phật, Chúa, Đức Mồ ha Mết phò hộ cho cụ Phố đèo dai xiquách ít ra cũng 4 niên nữa, để cái sự hi sinh tiết tháo của cụ khỏi bị uống phỉ đờ mi tăng!

KHIÊU DÂM SA ĐỌA KHIÊU DÂM ĐỨNG ĐẮN

Hội đồng báo bở Giao Chi vừa nhận được văn thư của cụ Phố gân khuyến cáo về vấn đề sách báo khiêu dâm. Hội đồng báo bở cũng đã họp đề «nghiên cứu» về vấn đề khiêu dâm trên sách báo. Nhưng đầu óc con nhà báo bở vốn phóng khoáng hơn người thường, nên «nghiên cứu» mãi người ta vẫn chưa tìm ra được một tiêu chuẩn để ấn định thế nào là khiêu dâm và thế nào là nghệ thuật và khoa học thuần túy chứ cóc phải khiêu dâm mẹ gi hết. Khó khăn lắm chứ chẳng chơi. Thí dụ tả một đôi trai gái đang ôm nhau quấn quai trên giường nềm mút dây 2 gang tay mà gọi là khiêu dâm ư? Vô lý, đây là phóng sự tả chân, lột trần bộ mặt sa đọa của xã hội đầy chức. Xây dựng ra rít thì có chứ sao lại d'ên nghĩa là chọc tức con heo lòng được cả? Hoặc viết lách về kỹ thuật chăn gối phòng the, tuy có hơi tí mỉa chút đỉnh, nhưng liệt vào sự khiêu dâm thì nhất định không nên. Đây là vấn đề thuộc lãnh vực y học có liên quan đến đời sống con người đấy mà. Chả tin cứ đi hỏi đóc tờ coi!

Bọn C.O vốn là những đứ rất đưng đưng đưng hoàng nên đề dung hòa quan niệm của «Phủ Phố» với quan niệm của giới báo bở lộ canh về vấn đề khiêu dâm, xin long trọng đề nghị phân tách sự khiêu dâm ra làm 2 phần: Khiêu dâm sa đọa và khiêu dâm đứng đắn. Kể nào viết lách có ẩn ý, khiêu dâm sa đọa thì sẽ bị cầm phạt. Còn ai diễn tả bài văn có tính cách khiêu dâm đứng đắn thì sẽ được thông qua. Riêng tiêu chuẩn thế là khiêu dâm sa đọa và khiêu dâm đứng đắn thì cần phải bàn luận rất kỹ, hoặc nên biên thư tham khảo ý kiến của chú nhiệm tạp chí Pờ lầy bơi bên Mèo thì tốt nhất,

SAO ĐỔI NGÔI

Tuần qua, có tin Tổng Thống thay đổi mấy ông Tướng tư lịnh, và mấy quan đầu Tỉnh:

Tin cho biết, ông Tướng Toàn, tư lịnh Sư Đoàn 2 Bộ binh bị cách chức vì vụ báo chí tố cáo đã hiệp dâm một em bé 15 tuổi. Hai quan Đầu Tỉnh Bạc Liêu và An Xuyên bị cách chức vì tờ chức bầu cử gian lận (bầu Hạ Viện).

Cho đến nay, những nguồn tin trên được báo chí đăng, kể cả báo nhà nước cũng đăng, nhưng vẫn chưa có thông cáo chánh thức của Phủ.

Vấn theo những nguồn tin chưa bị cải chánh, thì ông Tướng Toàn không phải bị cách chức, mà chỉ là một sự thuyên chuyển. Còn Quan Đầu Tỉnh Bạc Liêu thì được thăng lên hàng Chuẩn Tướng, và thăng chức.

Như thế là thế nào? Nếu quả thật bị mất chức vì tham nhũng, vì hiệp dâm thì tại sao lại có sự thuyên chuyển ông Tướng Toàn tới làm tư lịnh một binh chủng? và nếu quan đầu tỉnh Bạc Liêu gian lận bầu cử Hạ Viện đúng như sự tố cáo của Thượng Viện và Tối Cao Pháp Viện, thì tại sao đến nay mới bị cách chức, và tại sao lại được thăng cấp và và thăng chức?

Toàn là chuyện khó hiểu! Tại sao phủ không ra một thông cáo dứt khoát để dân đỡ hoang mang.

Quản lý: HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DAN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 25đ. Một tháng 100đ. Một năm 1200 đồng.